

maandag 5 december 2005 • jaargang 32 • 2005-2006 • www.veto.be

Amnesty International
laat je ademloos achter

p. 6

Geen pure tristesse in
'Een ander zijn geluk'

p. 11

Rudy Trouvé durft taal
vakkundig te vermoorden

p. 16

SAM:

Verdraagzaamheid in Leuven, p. 7

(foto Pieter Baert)

OPNIEUW RELLEN BIJ NSV-BETOGING

Beide extremen maken slagveld van Leuven

Afgelopen donderdag diende het centrum van Leuven opnieuw als frontlinie voor anarchisten en skinheads. Net als de voorgaande jaren onttaarde de betoging van de NSV en de tegenbetoging van klein-links in relletjes. Op het Fochplein werd één agent zwaargewond afgevoerd. De massaal aanwezige politie pakte een tiental relschoppers op.

Kris Vaneldereren & Dries De Smet

Vorige week trokken zowel extreem-rechts als extreem-links de straat op. Hun extremistische kantjes verborgen ze onder de algemene thema's die beide partijen hanteerden. Zo betoogde het NSV met de slogan 'België barst'. De traditionele tegenbetoging kwam andermaal op voor de democratische waarden. Jammer genoeg werd de tegenbetoging dit jaar praktisch gemonopoliseerd door extreem-linkse groeperingen ALS en COMAC.

Opvallende afwezige op beide manifestaties was de Leuvense student. Onder de tweehonderd NSV-manifestanten bevonden zich vooral eigen leden, al dan niet met de bus aangevoerd. Ook de tegenbetoging telde opmerkelijk veel niet-studenten en niet-Leuvenaars. De Leuvense student keek vanuit zijn kot toe of bleef veilig achter het politiekordon.

Vreedzaam

De Leuvense politie verwachtte weer heisa van deze betoging en tegenbetoging. Drie jaar geleden onttaarden de betogingen in zware rellen tussen rechtse manifestanten en linkse anarchisten die een barricade opwierpen in de Tiensestraat aan Acco. De politie moest toen hardhandig ingrijpen om de rellen neer te slaan. Dit jaar werd dan ook niets aan het toeval overgelaten. De politie zette driehonderdvijftig manschappen in, wat neerkwam op één politieagent voor twee betogers. Daarnaast stond ze klaar met twee waterkanonnen, een veertigtal overvalwagens en een helikopter van de federale politie om betogers en tegenbetogers uit elkaar te houden.

Beide organisaties, betogers en tegenbetogers, hadden tevergeefs opgeroepen

om vreedzaam de straat op te trekken. De eerste incidenten deden zich voor op het Martelarenplein, het eindpunt van de tegenbetoging. De politie had de toegang tot het centrum versperd om te voorkomen dat kleine groepjes extremisten de NSV-betoging zouden opzoeken. De gemoederen raakten daardoor verhit en enkele relschoppers gingen de confrontatie aan met de politie. De herrieschoppers wierpen een blokkade op met metalen containers en fietsen. Eén container werd in brand gestoken. De politie reageerde hardhandig en zette het waterkanon in om de straten letterlijk schoon te spuiten.

Ondertussen was de NSV-betoging met een halfuur vertraging vertrokken, geëscorteerd door de politie die een blok vormde rond de betogers. De betoging hield op bijna elk kruispunt halt. In elke zijstraat scandeerden tegenbetogers slogans als 'Geen fascisten in onze stad'. Enkele malen dreigde de politie het waterkanon te zullen inzetten.

Betonblok

Aan het Fochplein kwam het opnieuw tot een harde confrontatie. Een groep uit het krakersmilieu probeerde de NSV-betoging in de flank aan te vallen. De politie wist de krakers echter te verhinderen bij de betogers te komen en geleidde deze laatsen ook zo vlug mogelijk weg richting het Ladeuzeplein. De woede van anarchistische relschoppers richtte zich toen op de politieagenten, die bekogeld werden met vuilniszakken, betonblokken en metalen buizen van de werken aan de Sint-Pieterskerk. Twee ramen van de hamburgertent Quick moesten er aan geloven. Daarbij raakte ook een viertal agenten gewond. Eén agent verloor even het bewustzijn nadat hij werd geraakt door een metalen staaf. De politie reageerde met een bestorming. Een tiental relschoppers werden opgepakt.

Het slachtoffer werd met een hersenschudding afgevoerd. Zaterdag mocht hij het ziekenhuis alweer verlaten.

Niettegenstaande het feit dat de NSV een eigen ordedienst had ingeschakeld om incidenten te voorkomen, wisten enkele skinheads toch de betoging te verlaten. Ze vernielden een pand op het Ladeuzeplein.

De politie toonde zich na afloop tevreden dat er zich geen zwaardere incidenten hadden voorgedaan. Ondanks de relletjes denkt burgemeester Tobbacq er niet aan de betoging te verbieden. Hij wil niet raken aan het recht op vrije meningsuiting. Binnen drie jaar heeft Leuven opnieuw de twijfelachtige eer gastheer te mogen zijn van dit feest van de democratie.

NSV

Het was aangekondigd, en inderdaad: Leuven was vorige week andermaal de locatie van een onfraai schouwspel. Radicaal-rechtse nationalist en radicaal-linkse anarchisten veroorzaakten relletjes en gevechten waarbij uiteindelijk een agent in kritieke toestand werd afgevoerd.

Applaus echter voor de redactie van Veto. Het is niet aan ons om de NSV te verdedigen, maar het stemt ons positief dat ook de NSV zoals andere strekkingen steeds meer een forum krijgt om zich te verantwoorden of verdedigen: in een vrije tribune en in een interview.

Anders is het bij Animo, Prego en Jong Groen! Vorig academiejaar organiseerden zij een bijeenkomst van alle politieke jongeren in Leuven en we apprecieerden het dat ook de Leuvense N-VA-jongeren werden uitgenodigd. Tijdens een stellingen-debat werd georeerd en geargumenteed, werden ideeën uitgewisseld en weerlegd. Het LSVS hield zich toen afzijdig omdat de NSV niet was uitgenodigd. Bij een slotstemming vond een meerderheid van de aanwezigen echter dat de NSV en/of de Vlaams Belang Jongeren wel konden worden uitgenodigd bij een volgende editie. Maar dat gebeurde niet dit jaar. Jong N-VA zal omwille van deze reden afhaken. Een mooi begin zal hierdoor niet uitgroeien tot een fijne traditie. Het was overigens een goede kans voor de organisatoren om aan te tonen dat de NSV 'geen oplossingen biedt voor de problemen van vandaag'.

De ironie van het lot wil dat in dezelfde periode de SPA en Spirit de vraag van CDH en PS steunen om een deel van de overheidstoelage van het Belang af te nemen. Nog in diezelfde periode, zo meldde Veto, werd Michaël Schellekens gedwongen zich terug te trekken uit het welsprekendheidstornooi wegens enkele zogenaamd racistische uitspraken. Getekend: Ivan De Vadder, 'objectief journalist', en Kristien Hemmerechts.

Wij kunnen maar één ding besluiten: de politiek correcte verontwaardiging van bijvoorbeeld Kristien Hemmerechts vinden we terug bij wel meer linkse politici en opiniemakers. Deze haat, wrok en blinde woede is zo hevig dat ze de blik vertroebelt en geen rekening houdt met de realiteit. De verontwaardiging verhindert de Vlaamse linkerszijde (en in Wallonië zowat het ganse politieke veld) de gevolgen van haar eigen acties in te schatten (het Belang is bij elke schimpscheut groter geworden). Ook verhindert ze te kijken naar de boodschap van het Belang of de NSV. Een boodschap die heel populistisch wordt gebracht en - wat het Belang betreft - effectief islamofob is; maar die niet ingaat tegen pakweg het EVRM en soms gewoon juist is in bepaalde kwesties zoals het functioneren van de Belgische democratie en staatsstructuur.

Ook bij Veto is het niet al goud wat blinkt. Veto heeft gelijk dat de Vlaamse Beweging gediend is met rationele en toekomstgerichte analyses en niet moet handelen op basis van frustratie omwille van de (ontegensprekelijke) achterstelling in het verleden. De 'romantische' rechterzijde blijft vaak steken in verkeerde retoriek terzake.

Jong N-VA deelt zeker niet alle rechts-conservatieve, populistische en bijwijlen xenofobe standpunten van Vlaams Belang en NSV. Maar de Vlaamse 'strijd', die delen we (zij het vanuit een andere invalshoek en met een andere stijl). En die Vlaamse strijd is voor Veto niet meteen duidelijk: in

Redactioneel worden enkele vragen gesteld aan/over de NSV, die echter ook vragen zijn over het 'België barst' van de globale Vlaamse Beweging (het onderscheid is overigens ook in het artikel niet meteen duidelijk). Wij nemen graag de handschoen op om enige duidelijkheid te scheppen.

Het is een politieke strijd, zoals pakweg de socialistische strijd er ook één was/is. Een strijd die begonnen is met een flamingantisch eisenpakket van recht op eigen taal en cultuur - eerst individueel, later collectief door middel van beperkt zelfbestuur (federalisme). Momenteel staan we aan het begin van een 'strijd' voor het recht op goed, democratisch en efficiënt bestuur voor alle Vlamingen, vanuit de overtuiging dat een minimale politieke en economische homogeniteit enerzijds en herkenbaarheid en vertrouwen tussen burgers onderling en tussen burgers en instellingen anderzijds positief zijn voor welvaart en welzijn. En ja, voor 'Vlaamse welvaart in Vlaamse handen', voor zeggenschap over de eigen middelen, voor no taxation without representation. Europa biedt ons de unieke kans om onze eigen gang te gaan, net als andere kleine maar welvarende landen (Ierland, Finland). Vlaams-nationalisten erkennen en respecteren Wallonië, zoals zij Nederland en Portugal erkennen. En waarmee zij in dezelfde mate en op dezelfde gecontroleerde wijze solidair willen zijn via de E.U. Wij hebben geen historische schuld te vereffenen ten overstaan van onze Waalse of Brusselse broeders. Dat besefte ook Steve Stevaert al heel even, ten tijde van de DHL-crisis.

De draagkracht van het Vlaams-nationalisme is moeilijk te bepalen. Separatisten en confederalisten vormen de meerderheid in het Vlaams Parlement. Opinie-onderzoek wijst uit dat zo'n 20-25% van de burgers te vinden is voor onafhankelijkheid, en dat een duidelijke meerderheid meer bevoegdheden wil voor Vlaanderen en het einde van de miljardentransfers (<http://www.doorbraak.org/dossiers/opinieonderzoek>). In economische kringen is het draagvlak nog veel groter. En laten we eerlijk zijn, het Vlaams-nationalisme wordt wellicht meer gedragen dan de ideeën van de tegenbetogers uit klein-linkse hoek.

Tenslotte wordt gesteld dat de idee van een Vlaamse staat "achterhaald" is. Echter, deze week nog stelde Denkgroep In de Warande zijn Manifest voor een zelfstandig Vlaanderen in Europa voor. Geen rechts-conservatief pamflet (zoals De Morgen beweerde), maar een economische en politieke analyse, ondertekend door economen, politologen, juristen, onder wie o.m. prof. Bart Maddens, prof. em. Wilfried Dewachter en prof. em. Eric Suy. Conclusie: willen Wallonië en Vlaanderen hun welvaart verzekeren en verbeteren, dan gaan zij beter hun eigen weg.

Tenslotte betreuren we dat de Vlaamse ontvoogdingsstrijd mede dankzij het Belang en de NSV door velen wordt beschouwd als extreem-rechts of passé. Het is passend erop te wijzen dat vele Vlaams-bewegende organisaties politiek neutraal zijn (VVB) of ronduit links (Meervoud, Spirit). Het zou alvast nuttig zijn voor de linkse publieke opinie om de argumenten van deze zijde van de Vlaamse Beweging onder ogen te zien. Aan een slecht huwelijk maakt men in beider belang een einde. Splitsing is een win-win-situatie.

Lieven de Rouck, secretaris Jong N-VA Leuven & Jan-Joris De Samblanx, voorzitter Jong N-VA Leuven

Betoging en tegenbetoging. Tijd voor reflectie.

De uil van Minerva vliegt clichégewijs uit bij valavond. Filosofie gebeurt immers meestal op het moment dat de storm geluud is. Nu ook de golf van (gewelddadige) betogingen van afgelopen donderdag zo stilaan tot bedaren is gekomen, lijkt het ons niet verkeerd toch even hierover te reflecteren en een standpunt dienaangaande in te nemen. Hierbij willen we het polemische slagveld ver achter ons laten. Het is ons zeker niet te doen een politiek standpunt in te nemen of enige linkse of rechtse sympathieën te betuigen. Ondanks het feit dat over de betogingen reeds zoveel inkt is gevloeid, achten we het toch nodig om als Leuvense studentenkring ons vooralsnog niet afzijdig te houden.

Het is net een taak van de filosofen te reflecteren. Het is dan ook in die zin dat de Nieuwe Filosofische Kring (NFK) zichzelf kan rechtvaardigen om intolerantie aan de kaak te stellen. Als wij filosofen al niet meer mogen reflecteren en bepaalde radices van extreme politieke uitpattingen - inderdaad, meervoud wat wil zeggen zowel links als rechts - in vraag mogen stellen, wie mag het dan wel nog doen? Als reflectief becommentariëren op een niet-neutrale maar wel niet-politiek gemotiveerde wijze niet langer aanvaard wordt door de samenleving, dan is een groot deel van de filosofie voor dood verklaard en wacht de samenleving datzelfde lot. Overigens, het is vanuit zulk een motivatie geenszins een potentieel moraliseren maar een laten luiden van wat misschien niet meer gezegd durft te worden omdat dat moeilijkerwijs toch bepaalde politieke associaties oproept. Integendeel, als dat politiek gelezen wordt, dan betreft het die dispositie van politieke gekleurdeheid tot die lezing en niet langer onze motivatie. Het is onzes inziens niet erg moeilijk voor een minimale intellectueel, waar we van studenten op een universiteit toch van mogen uitgaan, het onderscheid te maken tussen een moraliserend en/of politiek stuk én een aanklacht tegen intolerantie.

Daarboven willen we opmerken dat extrema altijd een zekere achterdocht vereisen. Als historische contingentie dan al te relativeren valt, dan mag men desalniettemin niet vergeten dat ze wel uitgewezen heeft dat het al te zeer vertrouwen van extreem radicale posities zeker op politiek vlak totnogtoe geen bijzonder noemenswaardige vruchten heeft afgeworpen, integendeel. Niettegenstaande een tolerante samenleving ook hier tolerant zou zijn - ze wil niet contradictorisch zijn - valt toch op te merken dat tolerantie niet ipso facto kritiekloos zou zijn. Een tolerantie is nu net wat extrema zo vaak missen, hetzij bewust, hetzij onbewust. Het is daar waar extreme opposities elkaar ontmoeten: ze hanteren impliciet of expliciet hetzelfde principe, namelijk intolerantie.

Het is dan ook dit wat we willen doen: een kritisch aanklaarten van de polemiek in se en van daaruit de werkelijke fundering en dynamiek van die polemiek in vraag stellen. De moeilijkheid is echter om daarin te slagen, om het nu al te zeer besproken en 'populaire onderwerp om een mening over te hebben', nog overstijgend te benaderen. We willen, met andere woorden, niet vervallen in het discours

van de actieve geleerden die slechts vanuit evenzeer bevaagbare extrema het gebeuren juist van haar polemiek voeden en in dit ideologische oorlogsgebeuren ten onder gaan. Nee, we dienen slechts die contingentie te overstijgen en de vinger op de wonde te leggen; slechts te stellen dat intolerantie en racisme of discriminatie (tenslotte kan dat evenzeer ten opzichte van de niet-kleurling - om ons even aan deze etnocentrische verwoording te vergrijpen) onze samenleving verzuren.

Dat we het extremisme aan beide kanten afwijzen mag voor ons echter geen excuus zijn onverschillig te blijven ten aanzien van het maatschappelijke debat dat zich rondom deze betogingen heeft ontploend. Hoewel het expliciete thema van de betoging van NSV 'België barst' was, kwam uiteraard het impliciete thema van racisme ter sprake. Het maatschappelijke debat rondom racisme lijkt ruimer te zijn dan enkel een kwestie van links en rechts. De polemiek tussen beide lijkt eerder zelfs folklore te worden. Hierbij dreigt men de essentie van het maatschappelijk debat uit het oog te verliezen. En uiteindelijk mag ook diegene die zich in het centrale veld tussen de twee extremen bevindt, een mening hebben.

Hier krabt de filosoof zich wel even in het haar. Hoe moet hij zo'n waardegeladen debat op een subtiel filosofische wijze aanpakken? Het legitimeren van morele opvattingen is immers geen sinecure. Een afdoend bewijs bestaat er immers ook niet. Toch kunnen we twee wegwijzers aanbieden die ons op het rechte pad helpen: onze morele intuïtie en het grote sociale draagvlak. Vooreerst kunnen we in dit maatschappelijk debat betreffende racisme een beroep doen op onze spontane morele intuïties die ongeacht de beïnvloeding door opvoeding en socio-culturele achtergrond toch enige houvast bieden. Intuïtief kunnen wij racisme evident niet goedkeuren. En dienen we zoets als de kantiaanse waardigheid van elke mens te erkennen. Toch kunnen we dit niet ten gronde legitimeren. Ongeacht deze arbitrariteit zien we echter ons toch gesterkt door het grote sociale draagvlak dat deze menselijke waardigheid hoog in het vaandel draagt. De Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens is hier een significante articulatie van. Dat deze vaak met de voeten wordt getreden doet niets af van haar intrinsieke waarde. Een waarde die uitdrukt wat wij beogen: een universeel respect voor elke individuele mens die in zijn uniciteit louter omwille van zichzelf dat respect en die waardigheid afdwingt. Hier falen we, helaas, al te vaak. Racisme, intolerantie en discriminatie zijn uitingen van het verfoeilijken en verwaarlozen van datgene wat ons als morele mens eigenlijk tekent en zou moeten kenmerken, namelijk het erkennen van de ander zijn mens-zijn.

Op deze manier wil het NFK zijn bescheiden steentje bijdragen tot het maatschappelijke debat, in tegenstelling tot diegenen die liever met kasseien werpen. Zonder te willen vervallen in de polemiek van extreem links en rechts willen ook wij onze stem laten horen. Racisme en intolerantie zijn en blijven verkeerd.

De Nieuwe Filosofische Kring

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Studente verkracht aan Parking Bodart

Zondagavond werd er een studente van de K.U.Leuven verkracht. Het slachtoffer was 18 jaar. De feiten gebeurden in de buurt van de parking Bodart. Volgens de vrt-nieuwsdienst maken de studenten die in de buurt wonen en rond de campus leven zich zorgen. De universiteit heeft hen dinsdagavond ingelicht samen met de politie op een informatievergadering. Er is nog geen spoor van de dader.

Leuvense studenten besturen mee universiteit

De studentenvertegenwoordigers van de K.U.Leuven hebben sinds enkele weken een zetje in de Raad van Bestuur van de K.U.Leuven. Dit raakte al enkele weken geleden bekend, maar het werd nu officieel goedgekeurd door de Raad van Bestuur en de Inrichtende Overheid van de K.U.Leuven. De decanen hadden echter vooral problemen met het feit dat de studenten in de groeps- en faculteitsbesturen zetelen. Dit heeft rector Vervenne er echter niet van weerhouden zijn verkiezingsbelofte waar te maken.

Groenen kwaad op Tobback

De Leuvense groenen zijn misnoegd over het feit dat burgemeester Louis Tobback (SPA) de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) heeft toegelaten om donderdag te betogen in de binnenstad. Zij deden dit onder het motto "Na 175 jaar... België barst". Er werden slogans gescandeerd zoals "Voor Belgische, nikske. Voor Vlaanderen, alles". De NSV betoogt elk jaar in een andere universiteitsstad. Dit jaar was het opnieuw de beurt aan Leuven. Zoals elk jaar waren er opnieuw relletjes door de confrontatie met Linkse tegenbetogers, zoals Actief Linkse Studenten (ALS), Comac en Attac.

Groen! vindt het maatschappijbeeld

van extreemrechtse groepen als NSV en het Vlaams Belang fundamenteel fout en waar schuwt voor de "normalisering van extreem-rechts". "Dat de NSV in Leuven telkens weer kan betogen, vinden wij geen normale zaak. De puur formele benadering van de burgemeester dat hij om inhoudelijke redenen geen betoging kan weigeren, voldoet niet," stelt Groen! Leuven.

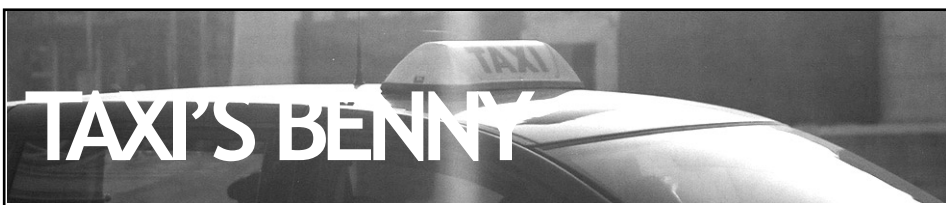
De groenen stellen duidelijk dat een gewelddadige tegenbetoging, zoals deze donderdagavond plaatsvond, niet de juiste manier is om zich te verzetten tegen extreem-rechts. Ze bepleiten een breed platform van organisaties uit het middenveld om zo te werken aan Leuven als een "open stad", om Leuven op die manier verdraagzaam, open en kleurrijk te houden. Het project moet duidelijk maken dat Leuven bij de gemeenteraadsverkiezingen in oktober 2006 niet wil uitgeleverd worden aan extreem-rechts.

Topambtenaren achter slot en grendel

De onderwijssector lijkt niet meteen aantrekkelijk om grof geld te scheppen. Het is nochtans twee topambtenaren van het departement Onderwijs gelukt om een heuse frauduleuze geldstroom richting eigen zak op te starten, meldt *De Standaard*.

De ambtenaren zitten sinds donderdag vast. Het gaat om het afdelingshoofd Volwassenenonderwijs en een adjunct van Begeleid Individueel Studeren (BIS). Naast de activiteiten van het parket, zal er op vraag van minister Frank Vandenbroucke een intern onderzoek worden gevoerd.

De twee ambtenaren lieten het project BIS ondersteunen door een bedrijf dat ze zelf hadden opgericht: *Education Services*. *Education Services* zelf ontkent alle betrokkenheid en liet aan *De Standaard* weten dat ze verrast zijn door de aanhouding van de twee vennoten. Volgens een ander betrokken bedrijf wisten ze niet eens dat er ambtenaren betrokken waren bij de implementatie van BIS door de privé-sector.

Rakende extremen

Op de betoging die NSV vorige donderdag organiseerde, was er tweehonderd man. Het thema was nochtans 'België barst', dat het al een tijdje bij meer gematigde politieke partijen goed doet. We kunnen er rustig vanuit gaan dat er, zelfs in Leuven, meer dan vierhonderd mensen radicaal flaminantisch genoeg zijn om mee te willen stappen onder die leuze. Vreemd dan toch, dat er zelfs met bussen uit andere steden niet meer dan tweehonderd mensen komen opdagen.

In de tegenbetoging stapten zeshonderd mensen mee. Opnieuw erg magertjes als je weet dat ook hier niet enkel Leuvense studenten waren opgetrommeld. Nochtans was het thema 'Anti-NSV', dus anti-extreem-rechts. Een thema dat toch ook meer dan één verdediger van de democratische waarden nauw aan het hart zou moeten liggen.

Er is nochtans ijverig reclame gemaakt voor die tegenbetoging. Maar voor de meeste studenten hoefde het allemaal niet. "Ik vind extreem-links even dwaas als extreem-rechts," moet ongetwijfeld meer dan één linkse activist te horen hebben gekregen. Het lijkt er op dat extreem-links zichzelf even sterk gemarginaliseerd heeft als extreem-rechts.

De NSV-betoging werd opgevuld door leden van bevriende organisaties, zoals Voorpost: kaal geschoren mannen met bomberjacks en zwarte legerlaarzen met witte veters. Waar zo'n types marcheren, wil de modale flamingant niet gezien worden. En waar oproerkraaiers met Arafat-sjaals hun gezicht bedekken om niet herkend te worden door de politie, daar blijft de modale anti-fascist ook weg. Vandaag lijkt de afkeer van extreem-links bijna even groot als die van extreem-rechts. Dat heeft als kwalijk gevolg dat het verzet tegen extreem-rechts langzaam een exclusieve aangelegenheid wordt voor extreem-links.

Samen met extreem-links wordt ook haar verzet tegen extreem-rechts gemarginaliseerd.

Dat is problematisch, omdat extreem-rechts wél een bedreiging vormt voor een democratisch georganiseerde maatschappij. Naast een heleboel kleine en vage beweginkjes, is er immers ook één grote en sterke politieke partij in Vlaanderen die hetzelfde gedachtegoed verdedigt. Extreem-links heeft zo'n partij niet. Hun grootste vertegenwoordiger is de PVDA, waarvan het laatste wapenfeit moet zijn dat ze samen met de AEL de lijst Resist vormden, om enkele weken later weer in ruzie uit mekaar te gaan. Extreem-links mag dan inhoudelijk misschien evenveel gevaar inhouden als rechts, de praktische dreiging is quasi nihil. Omdat die dreiging bij extreem-rechts wel aanwezig is, is het belangrijk dat het verzet ertegen niet marginaal is. Juist daarom is het zo jammer dat de tekst van de tegenbetogers uiteindelijk niet door Oxfam of 11.11.11 ondertekend geraakte.

Als extreem-links haar rechtse tegenhanger werkelijk wil bestrijden, zal het ironisch genoeg minder radicaal moeten worden in dat standpunt. Extreem-rechts heeft intussen ingezien dat een propere verpakking van haar product veel mensen over de streep kan trekken. Zolang extreem-links dat niet beseft, zal haar strijd weinig zoden aan de dijk zetten en louter aan haar slechte imago bijdragen.

Op het Fochplein hadden nette NSV'ers veel moeite om minder nette collega's ervan te weerhouden tegenbetogers, die op dat moment de politie met stenen bekogelden, te lijf te gaan. Als de extremen mekaar bij voorkeur raken met stenen en vuisten, moeten ze niet veel meer volk op hun manifestaties verwachten

Gijs Van Gassen

GEËNGAGEERDE WITRUSSISCHE STUDENTE OPGEPAKT

Waar engagement nog gevaarlijk is

Het zal je maar overkomen. Je bent een geëngageerde studente, lid van een Europese studentenvereniging. Je gaat naar hun bijeenkomst in Frankrijk en wordt daar zelfs verkozen tot lid van het uitvoerend comité. Alles lijkt rozengeur en maneschijn, tot je thuiskomt. Want daar staat de Geheime Politie op je te wachten.

Nele Van Doninck

De 21-jarige Tatsiana Khoma studeert, of beter studeerde, aan de Belarus State Economic University (BEUSA). Op zeven november reisde ze naar Reims, om daar een bijeenkomst van 'The National Unions of Students in Europe' (ESIB) bij te wonen. ESIB is een studentenkoepel die vierenveertig nationale studentenverenigingen uit drieëndertig verschillende landen verenigt (waaronder ook de Vlaamse Vereniging voor Studenten). Ze vertegenwoordigt daardoor meer dan tien miljoen studenten. Het doel is het promoten van educationele, sociale, economische en culturele belangen van studenten op Europees niveau.

Op de bijeenkomst van ESIB in Frankrijk werd Tatsiana verkozen tot lid van het uitvoerend comité. Toen ze daarna naar huis terugreisde, verloor ze echter in mineur. Bij

haar aankomst in het studentenhome werd ze opgepakt. De officiële reden daarvoor was dat ze de universiteit niet had laten weten dat ze afwezig zou zijn. Dat had Tatsiana inderdaad niet gedaan, en wel om twee redenen: ten eerste gaat de wet die zegt dat je je afwezigheid moet verantwoorden pas over twee maanden in, en ten tweede omdat ze enkel tijdens het weekend afwezig was. Een plausibele uitleg. Het haalde echter niets uit, omdat het hele 'afwezigheidsverhaal' waarschijnlijk een drogreden is. De studentenbeweging in Wit-Rusland is immers officieel verboden, en wordt al langer geïntimideerd door de geheime dienst.

Pesterijen

ESIB zelf reageert sterk op de gebeurtenissen. De actie van Khoma's universiteit is een zware overtreding van de universele rechten van de mens. Iedereen heeft immers het recht om vrij te reizen waar hij of zij wil. ESIB heeft dan ook een brief gestuurd naar de rector van BEUSA, met de vraag de acties tegen Tatsiana te stoppen, en haar toe te staan haar studies verder te zetten zonder verdere pesterijen. Ook deed het een oproep aan alle rectoren en ministers om te protesteren tegen de acties van de BEUSA. Onder meer de Zweedse minister van onderwijs gaf al gehoor aan deze oproep.

Buitengezet

Zonder veel resultaat blijkbaar, want Tatsiana is ondertussen door de rector uit de universiteit gezet. Op 25 november kreeg ze te horen dat ze welgeteld één dag kreeg om haar kamer in het studentenhome leeg te maken en te verlaten. Er werd bedreigd dat geen enkele medewerker van het studentenhome naar huis mocht vooraleer zij vertrokken was.

Als reactie op de gebeurtenissen heeft

'The European Universities Association' (EUA) het lidmaatschap van de BEUSA geschorst. Ze heeft ook al haar leden gevraagd hun samenwerking met BEUSA te verbreken, zolang die de normen en waarden van de Europese universiteiten niet kan garanderen.

ESIB is op haar website een petitie gestart om Tatsiana Khoma te steunen. Deze petitie is te vinden op <http://www.stlweb.no/signatures.asp> of via de site van ESIB: www.esib.org

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

Faculteiten in de ban van ISP

Niets zal de laatste maanden zo vaak over de tong zijn gegaan als het nieuwe ISP-systeem. Van bij de invoering zorgde het voor de nodige commotie. Als de studenten in eerste instantie last hadden met de interface of de manier waarop ze die moesten gebruiken, lijkt nu de verwerking van de gegevens de mist te gaan. Elk dossier moet immers manueel worden goed-gekeurd en verschillende departements-secretariaten kunnen de administratieve rompslomp amper baas. De oorzaak kan men zoeken in het feit dat er wel gesproken wordt over de automatisering van het studieprogramma, maar dat die uiteindelijk beperkt bleef tot de digitalisering van de gegevensstroom. De uiteindelijke goedkeuring van iemands studieprogramma moet nog steeds manueel gebeuren. En juist daar zit de flessenhals van het hele systeem. Tel daar nog de gebruikelijk bugs bij die in elke nieuwe software-toepassing sluipen en je hebt genoeg stof om de boel in het honderd te laten lopen.

Bovenop hun gewone taken kreeg het administratief personeel ISP in de schoot geworpen. Dat bleek zo problematisch dat op sommige secretariaten de personeelsleden tot 15 november zich enkel en alleen daar mee bezig hielden. En zelfs nog langer. Bovendien kregen sommige studenten te horen dat de beslissing over hun ISP aanvraag tot eind november werd uitgesteld en nu lijkt aan sommige faculteiten ook de planning van de examens spaak te lopen.

Van studentenzijde bleef men niet onbewogen. Loko plaatste ISP op haar agenda en op de Academische Raad beloofde het universiteitsbestuur iets aan het probleem te doen. Er werd het initiatief genomen om

De gevolgen van de invoering van het Individueel Studie Programma verplaatsen zich als een deining door het academiejaar. Wat een vereenvoudiging van de administratie moest betekenen draaide uit op een administratieve zondvloed. Op verschillende secretariaten zitten ze met de handen in het haar. Nu het einde van het jaar in zicht is, komt door de hoop extra werk de planning van de examens immers in het gedrang.

Tom Van Breussegem

de klachten te verzamelen en er zou een taskforce opgericht worden om het probleem aan te pakken. Ondertussen werd een aardige waslijst klachten gebundeld, maar of de werkgroep er komt en onder welke vorm, daar bestaat geen duidelijkheid over. Dat terwijl het aantal gefrustreerde zielen groeit en nu ook op de faculteiten de gemoederen hoog oplopen.

Paradox

De klachten stapelen zich op en op alle niveaus en aan alle faculteiten klinkt gemor. Ook de faculteit Sociale Wetenschappen is hoegenaamd niet te spreken over het ISP. Decaan professor Manu Gerard is zelf allerminst gecharmeerd door de automatisering van het systeem.

Professor Gerard: «Alle faculteiten hebben geleden en lijden nog steeds onder de ISP-problemen. Dat zijn in hoofdzaak technische problemen. De software is onstabiel, de architectuur prematuur en ze houdt onvoldoende rekening met de complexiteit van de studieprogramma's en vooral met de overgangsproblemen zoals die waar bisstudenten mee te maken

krijgen. Onze faculteit was één van de eerste om die problemen aan te kaarten op het centrale niveau en er oplossingen voor te vragen. Ik heb daar als decaan ook herhaaldelijk op aangedrongen. ISP is dus in de eerste plaats een technisch probleem en niet dat van slecht werkende faculteiten. De studentenadministratie van onze faculteit is een zeer performante eenheid die ondanks de vele ISP-problemen uitstekend werk heeft geleverd. Onze medewerkers hebben veel extra tijd moeten investeren om ISP rond te krijgen. ISP heeft de administratieve last dus niet lichter, maar, paradoxaal genoeg, zwaarder gemaakt. Daardoor komt de tijdige afwerking van de examenregeling in de meeste faculteiten in het gedrang. De centrale diensten hebben nagelaten een testfase in te bouwen. Dat had veel problemen kunnen vermijden.»

We namen contact op met Annemie Depuydt. Als verantwoordelijke van het Anemoonproject, dat instaat voor het in goede banen leiden van de informatisering van de diensten aan onze universiteit, kon zij meer uitleg geven over de bron van ergernis. Ze minimaliseert de problemen en volgens haar gaat het om een kleine

minderheid van studenten die problemen hadden bij het indienen van hun ISP. Maar ze geeft toe dat de timing van de invoering nogal ongelukkig was. Ze wijt de problemen aan een samenloop van omstandigheden die als een accordeon op elkaar terecht kwamen.

In eerste instantie was er de implementatie van het flexibiliseringsdecreet en alle dingen die daarbij kwamen kijken. Ten tweede gooide ook de invoering van de BaMa-structuur roet in het eten. De overgangsmaatregelen voor studenten die van in de oude in de nieuwe structuur tuimelen zijn al helemaal niet in het systeem ingebouwd. Ook dat zorgde voor extra werk dat in de schoot van de ISP-verantwoordelijken terecht kwam. Een derde struikelblok is de gehele migratie van de informatica-infrastructuur naar een SAP systeem. Het samenkomen van deze drie hete hangijzers, zorgde ervoor dat Depuydt's dienst nu al een semester lang een tandje moet bijsteken.

De kritiek als zou het systeem te weinig getest zijn, wijst ze van de hand. Het systeem werd zowel door studenten als door andere gebruikers getest. Maar Depuydt wijst erop dat het hele project op een erg korte tijdsperiode in elkaar werd gebokst. Bovendien moesten er tijdens de ontwerp-fase voortdurende aanpassingen gedaan worden. Men moest het systeem immers conform de wetgeving opbouwen, maar die regelgeving werd nog voortdurend bijgestuurd.

IPS-problemen? Contacteer peter.vlietinck@loko.be

HET JURIDISCH FORUM VERSTREKT GRATIS JURIDISCH ADVIES

Over landlopers en echtscheidingen

Kun je opgepakt worden voor landloperij als je niet genoeg geld op zak hebt? Mag ik thuis een kalkoen slachten? Kan ik als niet-joodse Belg de Israëliëse nationaliteit aannemen zonder mijn Belgische nationaliteit te verliezen? Een mens zit soms wel eens met een ei. Gelukkig kun je sinds kort je juridische eieren kwijt op het Juridisch Forum.

Linda Van Bouwel en Nathalie Lucas

De gemiddelde rechtenstudent krijgt regelmatig een vraag van familieleden of vrienden over juridische kwesties. Enkele rechtenstudenten starten daarom het online initiatief 'Juridisch Forum'. Op deze website kan iedereen die niet aan de rechtsjungle uit kan, terecht met zijn vragen. Bart Demyttenaere, webmaster van JuridischForum.be: "We stellen vast dat veel mensen worstelen met juridische problemen, maar toch heel vaak de stap naar een advocaat of notaris niet durven of kunnen zetten. Veelal weet men niet waar naartoe of is men zich niet bewust van de

bestaande, gratis juridische eerstelijnsbijstand."

Drempel

De Wetswinkel is ook zo'n vorm van juridische eerstelijnsbijstand. Mensen kunnen er voor een klein bedrag terecht voor professioneel juridisch advies. Nadeel is wel dat je je persoonlijk naar de Wetswinkel moet begeven — telefonisch of schriftelijk advies wordt niet gegeven. Wat is de relatie tussen de Wetswinkel en het Juridisch Forum? "Van concurrentie is er hoegenaamd geen sprake. Het Juridisch Forum is niks meer dan een alternatief, zeker niet 'het' alternatief. Ons doel was de drempel voor de rechtzoekende zo laag mogelijk te maken: het internet leek daarvoor het meest geschikte medium. Momenteel is er nog geen concrete samenwerking tussen de Wetswinkel en Juridisch Forum, maar wat niet is, kan zeker nog komen." verduidelijkt Demyttenaere.

De website is opgericht en wordt beheerd door studenten, met de medewerking van een aantal juristen, advocaten en een fiscalist. Deze laatsten wensen anoniem te blijven, maar staan wel in voor de kwaliteit van de antwoorden. "Onze droom," zegt Demyttenaere: "is rechtenstudenten de mogelijkheid geven om hun theoretische kennis eens te toetsen aan de realiteit van elke dag en om een zo breed mogelijk publiek de mogelijkheid te geven hun juridische vragen en problemen voor te leggen. Onze doelstelling is niét om afgewerkt juridisch advies te geven, maar wél om de mensen op weg te helpen in hun zoektocht

Gepeperd

De website is ondertussen al enkele weken online. Wie met sappige Amerikaanse legal legends in het achterhoofd op zoek gaat naar bizarre of grap-

pige rechtstragedies, zal aan JuridischForum.be geen vette kluif hebben. "Echte wacko vragen hebben we nog niet ontvangen. Het valt wel op dat veel vragen over zeer alledaagse zaken gaan: erfenissen, burenergernissen, pijnlijke echtscheidingsverhalen, huurconflicten, consumentenzaken." aldus de webmaster. Maar zouden er, ondanks deze alledaagse zaken, toch geen leuke weetjes op te vinden zijn?

Eén op drie getrouwde koppels in België scheidt, en dat valt op bij het bekijken van het forum. Het forum wordt onderverdeeld in de verschillende rechtstakken, en de onderverdelingen 'Echtscheidingen' en 'Erfenissen' worden veruit het drukst bezocht. Ook 'Consumentenrecht' is een populaire bestemming voor de onwetende burger. Problemen met telefoonoperators, luchtvaartmaatschappijen, defecte microgolfovens en niet terugbetaalde garanties, wie maakt het nooit eens mee? Zo lezen we dat we te maken kunnen krijgen met 'modem-hijacking' en hierdoor een gepeperde rekening voorgeschoteld kunnen krijgen en dat Virgin Express snoodaards zijn, die met veel plezier je geld aftroggelen.

Ook de kotbaas moet zich kalm houden. Onnodige zoekjes aan je kot of bemoeienissen met je privé-leven zijn uit den boze! Het forum heeft ook een afdeling 'weetjes' waar gevraagd wordt naar bizarre wetten, maar het recht is blijkaar ietwat saai. Het enige dat daar te vinden is, is dat je voor landloperij niet meer opgepakt kan worden, de landloperswet werd namelijk in 1993 afgeschaft. Voor diegenen die, toen ze klein waren, hebben moeten aanhoren dat ze niet zonder 50 frank mochten rondlopen: het hoeft niet meer, platzak zijn mag! Wel belangrijk: overdadig surfen op het net tijdens de werkuren is een grondige reden voor ontslag. De internetfanaten wezen hierbij gewaarschuwd!

Het juridisch forum blijkt een goed initiatief, dat zowel de studenten als de rechtzoekenden een helpende hand wil bieden; een initiatief dat zeker nog zal groeien. De opmerking die menige mensen zich stellen, is natuurlijk of het advies, verstrekt door studenten, wel altijd even accuraat zal zijn. Maar zolang een oogje in het zeil wordt gehouden door de verantwoordelijken en de mensen niet gaan lopen met een verkeerde veronderstelling van de zaken, is er geen vuiltje aan de lucht. Nu nog te weten komen of we die vervelende cursussen écht niet ritueel mogen verbranden in onze achtertuin.

www.JuridischForum.be

The screenshot shows the website interface for Juridisch Forum. At the top, there's a navigation bar with links for 'FAQ', 'Zoeken', 'Gebruikerslijst', 'Registreer', 'Profiel', and 'Log In om je privé berichten te...'. Below that, a section titled 'Uw Eerste Bezoek?' contains a 'nieuw onderwerp' button and a list of 'Onderwerpen'. The list includes several 'Sticky' posts: 'Over Ons', 'Forum Regels', and 'Hoe dit forum gebruiken?'. There are also several 'Verplaatst' (moved) posts with titles like 'beschadiging terrasafsluiting', 'sheimuren', 'index aanpassing allimentatie', and 'huur'.

Bloedt de

kenniseconomie dood?

Geen kenniseconomie zonder exacte wetenschappers. Zoveel is duidelijk. Maar als we de nieuwe inschrijvingen aan de groep Exacte Wetenschappen bekijken, ziet het er niet rooskleurig uit voor die kenniseconomie.

Dries De Smet

Alle wetenschappelijke opleidingen samen tellen ongeveer vijf procent minder nieuwe inschrijvingen dan vorig jaar. Op zich is dat resultaat niet zo slecht: dat zijn zes procent méér nieuwe inschrijvingen dan twee jaar geleden. Maar dat neemt niet weg dat exacte wetenschappen maatschappelijk aan populariteit hebben ingeboet.

Wetenschappen

De faculteit Wetenschappen tekent de sterkste daling van de nieuwe inschrijvingen op: -8 procent. Het telt vooral minder wiskundigen (-37 procent) en biologen (-17 procent). Geologie doet het dan weer fantastisch goed: +67 procent. De andere richtingen in de faculteit dalen licht, met uitzondering van Informatica.

Decaan Jan Beirlant: «Bij Geologie speelt het tsunami-effect. Toekomstige studenten zien opnieuw het belang in van Geologie. Voor de sterke daling in de Wiskunde hebben we geen verklaring. Ik denk dat het programma als te ingewikkeld beschouwd wordt. Daar wordt nu volop aan gewerkt.»

Voor de achteruitgang van de Bio-richtingen (Biologie, Biochemie en Biotechnologie) heeft hij wel een verklaring.

Beirlant: «Vooral de meisjes laten het afweten in deze richtingen. We vermoeden dat zij vooral kiezen voor Biomedische Wetenschappen. Ik pleit voor een betere samenwerking en overleg tussen alle Bio-richtingen.»

Bio-ingenieur

Eén van die andere bio-richtingen is Bio-ingenieurswetenschappen. Vorig jaar daalde het aantal nieuwe studenten en dit jaar is dit opnieuw het geval (-2,91

procent). Ook hier horen we dezelfde verklaring.

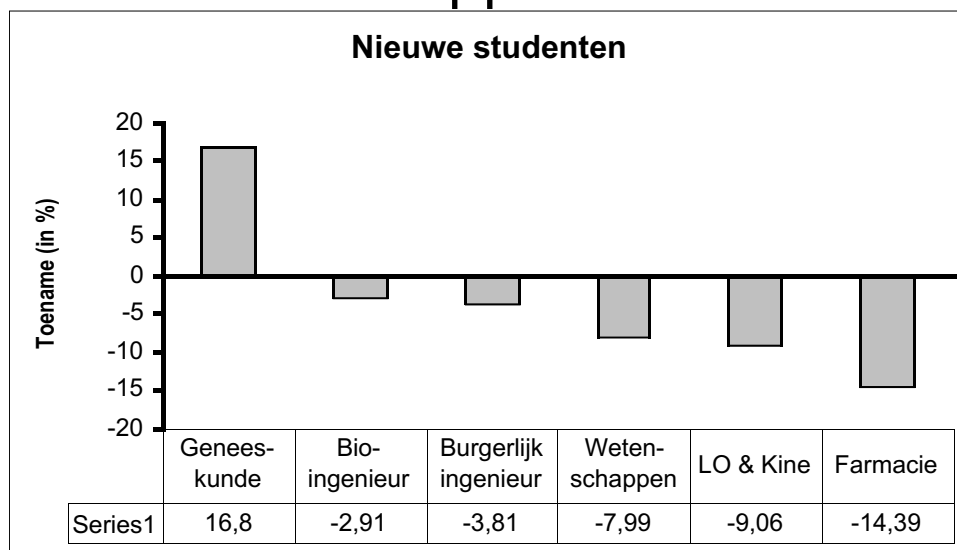
Decaan Pol Coppin: «Er heerst verwarring tussen de verschillende bio-richtingen. Ons aantal mannelijke studenten stijgt, bij de vrouwelijke studenten zien we het omgekeerde. Meisjes kiezen liever voor een beroep met vaste uren, zoals Biomedische Wetenschappen, dan voor het onzekere ingenieursberoep.» De decaan ziet de toekomst niet rooskleurig in.

Coppin: «Leuven heeft zijn geografische ligging tegen. Vroeger kozen studenten uit ideologische overwegingen voor een universiteit. Dat is niet langer het geval. Daardoor kan Gent sterker in zijn hinterland, West- en Oost-Vlaanderen rekruteren.»

Ingenieur

De faculteit Ingenieurswetenschappen daalt lichtjes (-3,6 procent). Dat is vooral te wijten aan een kleinere lichte architecten (-10 procent).

Decaan Ludo Froyen: «Vorig jaar was

er een spectaculaire stijging bij de architecten. Daarom stoort het niet dat er minder gegadigden zijn. We zitten nu aan de limiet van onze capaciteiten. Als er meer studenten zijn, moeten we beknibbelen op kwaliteit.»

Meer artsen, minder apothekers

De vergrijzing zal de werkgelegenheid in de zorgsector aanzienlijk doen toenemen. Dit jaar telt de groep Biomedische Wetenschappen 4 procent meer nieuwe studenten. Die stijging komt op rekening van de faculteit geneeskunde. De kleinere broertjes, Farmacie en FABER, boeren achteruit.

Dries De Smet

Geneeskunde

De faculteit Geneeskunde trekt dit jaar 17 procent meer studenten aan. Die stijging is niet toe te schrijven aan de richting geneeskunde zelf (+0,5 procent), maar wel aan de andere richtingen in de faculteit: Logopedie (+48 procent), Tandheelkunde (+44 procent) en Biomedische Wetenschappen (+22 procent).

Facultaire coördinator studentenaanlegenheden Danny Blockmans: «De stijging bij Tandheelkunde is logisch. Daar moest iets gebeuren. In de media verscheen de laatste jaren dat er een tekort is aan

toelatingsproef en wil via een jaar Biomedische Wetenschappen toch nog in Geneeskunde terechtkomen. Professor Blockmans is het ermee eens dat Biomedische Wetenschappen ook studenten afsnoept van andere faculteiten.

Blockmans: «Een nieuwe richting moet altijd ten koste van iets gaan. Er is inderdaad een overlap met onder meer Biologie. Daarom krijgen de studenten die overschakelen ook makkelijk vrijstellingen. Samenwerking op het vlak van lesgeven vind ik moeilijk, het is nu al een vrij grote groep.»

Farmacie

Farmaceutische Wetenschappen telt veertien procent minder nieuwe studenten in haar rangen. Op zich niet zo verwonderlijk, omdat de richting vorig jaar vijftientig procent méér nieuwe studenten had. Voor de decaan komt de daling onverwacht.

Decaan Paul Declerck: «In de voorbij jaren stonden apothekers in een negatief daglicht. Maar vorig jaar kwam het beroep positief in de media. Bovendien zijn er veel te weinig afgestudeerden, zowel in de apotheek als in de industrie. Onze afgestudeerden kennen een werkloosheidsgraad van nul procent. De meesten hebben werk nog vóór ze hun diploma behalen.»

Farmacie kampt met een imago-probleem, zegt de decaan.

Declerck: «Toekomstige studenten denken: 'Farmacie, dat is in de apotheek staan', terwijl veertig procent daar niet terechtkomt. Veel studenten die geïnteresseerd zijn in de mens en zijn ziektes kiezen voor Bio-ingenieur of Biomedische Wetenschappen, terwijl ze bij ons ook aan hun trekken zouden komen. Dat is frustrerend.»

FABER

Lichamelijke Opvoeding tekent een daling van veertien procent op. Bij Kinesitherapie zijn er drie procent minder nieuwe studenten. Is dat bij die laatste groep het gevolg van de uitstroombepaling door minister Demotte?

Decaan Rik Gosselink: «Studenten kiezen toch vanuit een passie voor het vak. Ze hebben alle vertrouwen in de procedures die we er tegen gestart zijn. Tot nu toe vinden al onze studenten binnen het jaar na afstuderen werk. Onze studenten zijn erg gegeerd in het buitenland.»

STUDIEKEUZE DOOR EEN GENDERBRIL

Man wil verdienen, vrouw wil dienen

Zoals binnen de Exacte Wetenschappen het verschil tussen mannelijke en vrouwelijke studenten -in zijn totaal - minimaal is (51 procent mannen tegen 49 procent vrouwen), zo is het verschil binnen de Humane Wetenschappen duidelijker te merken (40 procent mannen, 60 procent vrouwen). Blijkbaar is dat helemaal niet zo toevallig.

Liesbeth Deleu

Zelfs in een maatschappij die rollenpatronen probeert te doorbreken is er toch nog een zekere traditionele studiekeuze.

Marlies Lacante: «Wanneer jongeren een studiekeuze moeten maken, hangt deze keuze sterk af van hun persoonlijke overtuigingen en levenswaarden. De keuzemotieven van jongeren kunnen we in drie grote groepen delen. Een belangrijk motief is de persoonlijke ontplooiing. Iedereen kiest een studierichting waarmee ze denken tot zelfverrijking te komen. De andere motieven zijn de economische en de sociale -altruïstische- motieven. Wanneer

we kijken naar de studentencijfers zie je dat jongens zich makkelijker laten leiden door die economische motieven. De meisjes daarentegen kiezen dan weer vlugger voor een studierichting waarin het sociale aspect wordt belicht. Dit is niet alleen in België het geval, maar ook in andere landen wordt de studiekeuze van studenten grotendeels bepaald door die drie motieven.»

Wanneer we kijken naar de verschillende takken binnen de Humane Wetenschappen zien we duidelijk verschillen. Waar de faculteit Economische en Toegepaste Economische wetenschappen in het eerste jaar bachelor een meerderheid aan jongens telt (62 procent van de generatiestudenten) kan de faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen rekenen op een overdonderende meerderheid van vrouwelijke studenten (82 procent). Wanneer we kijken naar de rest van de faculteiten binnen de Humane Wetenschappen wordt de bevestiging nog sterker. De faculteit Godgeleerdheid telt vijfendertig generatiestudenten waarvan vijftien mannelijke (43 procent) en 20 vrouwelijke studenten. Bij Rechtsgeleerdheid is het verschil groter. Hier krijgt men een verhouding van 36 procent mannelijke tegen 64 procent vrouwelijke studenten. De faculteit Sociale Wetenschappen

en de faculteit Letteren liggen in dezelfde lijn. De eerste telt 16 procent meer vrouwelijke dan mannelijke generatiestudenten, de tweede 22 procent.

Naast de economische richtingen springt slechts de faculteit Wijsbegeerte in het oog. De richting telt 26 procent meer mannelijke studenten dan vrouwelijke. En toch kunnen we met zekerheid stellen dat filosofie geen richting is die economisch goed in de markt ligt.

Hoe komt dat dan? Heeft het soms met de geschiedenis van die richting te maken? Vroeger was Filosofie een richting met veel aanzien. Wanneer men dit studeerde toonde men aan dat men niet persé iets moest studeren om geld te verdienen omdat men niets tekort kwam. Later verminderde dit steeds meer en meer. Het prestige ging over naar de Exacte Wetenschappen.

Marlies Lacante: «In ons onderzoek was Wijsbegeerte een richting die laag scoorde bij zowel het materiële (economische) en sociale motieven voor hun studiekeuze. Toch kunnen we geen zekere uitspraak doen over de motieven van de student Wijsbegeerte. Daarvoor is de groep te klein.»

Jij weet me altijd te raken

Volgende zaterdag zal het 57 jaar geleden zijn dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM) werd goedgekeurd door de Verenigde Naties. Het begint stilaan een traditie te worden voor Amnesty International Vlaanderen om in die periode mensen te mobiliseren voor de mensenrechten. Directeur Jan Brocatus legt uit waarom.

Robin Broos

Jan Brocatus: «De mensenrechtenweek moet je eigenlijk zien als de week van 11.11.11 of de veertiendaagse van het Rode Kruis. Amnesty International is uiteraard het hele jaar bezig met mensenrechten, maar met een eigen themaweek bieden we een paraplu aan lokale activisten om ongegeneerd aan de supermarkten te gaan staan.»

Veto: *Is dat dan een schande?*

Brocatus: «Natuurlijk niet, maar in de loop van het jaar komt Amnesty vooral naar buiten als ze problemen aan de kaak stellen en dan is er weinig verschil tussen ons en bijvoorbeeld Human Rights Watch. Onze collega's verrichten heel goed werk, maar het verschil is dat wij een ledenbeweging zijn. Het is dit aspect dat deze week krachtiger naar voren wordt geschoven. Omdat je niet gewoon kan zeggen 'steun Amnesty', koppelen we een thema aan de week. Het is een soort kapstok waaraan we de actie ophangen.»

Bush-bashing

Veto: *Het thema is telkens een artikel uit de UVRM. Dit jaar is dat artikel 5: je mag niemand martelen. Is dat geen evidentie?*

Brocatus: «Het thema waarmee we in

2001 begonnen met de Mensenrechtenweek, was het recht op veiligheid. Dat was toen brandend actueel met de aanslagen van 11 september. Het was zeker niet de bedoeling om dat ene artikel te belichten en de anderen in de vuilbak te kieperen, maar helaas gebeurt dat soms wel. Het is de plicht van de overheid om voor veiligheid te zorgen, maar dat mag niet ten koste van de rest gaan. In die 'strijd tegen terreur' durft men weer folterpraktijken boven te halen, vandaar dat artikel 5 op dit moment op z'n plaats staat.»

«Denken we ook aan Guantanamo Bay, de Abu Ghraib gevangenis in Irak of andere geheime detentiecentra die de laatste weken onder de aandacht kwamen. De reden dat daar zwaar tegen geprotesteerd wordt, is net omdat alles er in het geheim gebeurt, en dat er dus gefolterd kan worden. Een vaak gehoorde kritiek is dat we zo aan een rondje *Bush-bashing* doen, maar als je weet dat er in ten minste 132 landen wordt gemarteld, zie je dat daar niets van aan is. Martelen is trouwens een ruim begrip. Bijna-verstikking of mensen langdurig wakker houden is dat net zo goed. Verbod op marteling is één van de basiselementen uit de UVRM en door dat stiekem te doen ga je die verklaring vanbinnen uit uithollen.»

Pakje

«Men verwijt ons ook wel eens dat we de 'vrienden' van terroristen zijn, dat we ze de hand boven het hoofd houden. Uiteraard mag je hen geen vrij spel geven, *no way*. Het spreekt voor zich dat het net zo belangrijk is om daders van terreurdaden voor de rechtbank te brengen, maar men moet niet de grote verdediger van de mensenrechten uithangen om ze dan zelf zwaar aan de laars te lappen.»

Veto: *Is het geen paradox om aan fondsenwerving te doen met een dermate grootse actie?*

Brocatus: «We willen geen grote financiële middelen tegen de Mensenrechtenweek aansmijten, omdat het niet fair zou zijn om op die manier de binnengekomen gelden

op die je net zo goed naar je lief kan sturen: 'ik lig altijd wakker van jou', 'jij laat me ademloos achter' en 'jij weet me altijd te raken'. In de context van het folterverhaal krijgen die kaartjes een heel andere dimensie.»

Veto: *Zoals eerder aangehaald, kunnen de fondsen die deze week worden binnengehaald, toch niet worden ingezet tegen foltering?*

Brocatus: «Dat is eigen aan het verhaal van Amnesty. Wij zijn een soort derdelijns-hulp. De eerste is voor noodhulp, zoals de Tsunami 1212 actie. De tweede staat voor projecten van scholenbouw e.a., zoals bijvoorbeeld Vredeseilanden doet. Beide soorten zijn gemakkelijk uit te leggen aan derden en tonen zichtbare resultaten aan. Wij proberen systemen op poten te krijgen, wij hebben een waarnemende status bij de V.N, maar dat is allemaal moeilijk te 'verkoppen'. Je kan geen pakje mensenrechten sturen naar Irak.»

Veto: *Welke acties gebeuren er deze week in Leuven?*

Brocatus: «De studentengroep van Amnesty zal op 10 december op de Grote Markt soep en andere zaken verkopen. Die dag zullen op vele plaatsen in Vlaanderen de klokken luiden om 14u45, gevolgd door een beiaardconcert. In Leuven zal dat zelfs op

twee plaatsen zijn. Dit jaar staat een stuk van Dirk Brosse centraal, dat 'Oscar for Amnesty' heet.»

Meer info op www.aivl.be of bij de studentenkern Leuven: aisl_contact@yahoo.com

(foto Jelle Goossens)

“Je kan geen pakje mensenrechten sturen naar Irak”

meteen uit te geven. Daarom werken we samen met partners, zowel nationaal met bijvoorbeeld JimTV of de Boomerangkaartjes, als lokaal door de gemeenten te laten meewerken. Die kaartjes zijn trouwens al jaren een succes. Dit jaar staan er slogans

VETO'S VISITATIECOMMISSIE (6): RECHTSMETHODIEK

In weinig zaken wordt er recht gesproken

Eerder toevallig kwam ons ter ore dat er een gastcollege plaatsvond over het Hof van Cassatie in het kader van het college Rechtsmethodiek. Dat de rechterlijke macht naast de wetgevende en de uitvoerende macht deel uitmaakt van de drie pijlers van ons staatsbestel weet iedereen. Machtsfetisjisten als we zijn vonden we het dan ook aan te raden deze les bij te wonen.

Siegild Lacoere

Dinsdagavond acht uur. Aan het eerste echte winterweer moeten we nog wennen, toch trotseren we die avond de barre koude om richting aula Max Weber te trekken. Professor aan de faculteit Rechten Bernard Tilleman kondigde een gastcollege aan over het Hof van Cassatie voor een mix van allerhande rechtenstudenten. Verplichte aanwezigheid was gewenst.

Ondanks het feit dat enkel rechtenstudenten verplicht aanwezig moeten zijn, voelen we ons ietwat ongemakkelijk bij het betreden van de aula. Professor Tilleman heeft maar liefst drie assistenten ingehuurd om er op toe te zien dat de studenten zich ordelijk gedragen. Dat denken we toch. Plots krijgt iedereen een klein wit papiertje. Wat is dat nu weer? Nog een nieuwtje uit Tillemans trukendoos?

Volgens enkele tweede bachers kwam de aankondiging dat dit gastcollege doorging vrij laat. Van bij het begin heerste er dus al een sfeertje van ongenoegen. Daarbij komt dat die tweede bachers al een dag van acht lessen achter rug hadden. Die twee uur extra leidde vooral tot een hongergevoel.

Papiertjes

Een tiental minuten na zes uur begint Tilleman de les. Meteen verwijst hij naar de witte papiertjes. Groep, naam en richting moeten de studenten erop neerpennen. Aanwezigheid verplicht was duidelijk geen grapje en de drie assistenten zijn er net om die papiertjes aan het eind van de les op te halen. Geen mogelijkheid tot ontsnappen. Tilleman heeft dat goed uitgekend.

Eerste gastspreker, Johan Verbist, advocaat bij het Hof van Cassatie, begint met de kern van de zaak. Een antwoord geven op wat het Hof van Cassatie nu exact doet. Het Hof van Cassatie controleert of het recht correct werd toegepast op de feiten. Dit

moet rechtszekerheid creëren zodat de burger verzekerd is van de uniformiteit van het recht.

In het Hof van Cassatie zelf wordt er geen recht gesproken. Daarmee bedoelt hij dat de rechters geen straf toekennen. Ze

oordelen enkel of de juiste rechtsregels en rechtsprocedures zijn aangewend. Daarbij kijkt het Hof naar de wil van de wetgever, hoe die een bepaalde wetsbepaling heeft opgesteld en hoe ze geïnterpreteerd moet worden. Het Hof controleert dus de feiten die gebeurd zijn niet.

Wanneer Verbist begint te spreken over het verschil tussen ontvankelijkheid van middel en ontvankelijkheid van voorziening fronsen we bedenkelijk onze wenkbrauwen. Een dikke twintig minuten is de les bezig en we zijn al helemaal de draad kwijt. Vertwijfeld tikken we onze buur aan om toch enigszins nog te snappen waarover het gaat. Die buur kan niet onmiddellijk een antwoord geven.

Charisma

Na ongeveer een uurtje moet Verbist ermee ophouden. Een tweede gastspreker staat immers al te popelen om de onderdempeling in het Hof van Cassatie-bad verder te zetten. Gelukkig mogen de benen in de korte pauze toch even gestrekt worden.

De eerlijkheid biedt ons te zeggen dat we het tweede uur volledig de aandacht verloren. De aanvang van dat uur begon nogal chaotisch met een wazig beeld van een slide waarop Tilleman de hulp van de technische dienst wou inroepen. Daardoor misten we de naam van de tweede gastspreker. Enkel de woorden "rechter bij het Hof van Cassatie" bleven nazinderen.

Deze rechter beschikt over de nodige dosis charisma. Hij begint met een uiteen-

zetting over hoe een arrest van het Hof er uitziet. Van hem leren we ook dat er verschillende kamers zijn en dat het Hof paritair wordt samengesteld. Om de vele zaken waarmee het Hof wordt belast sneller te behandelen, is het nu voldoende om met drie rechters een beslissing te nemen bij bepaalde zaken. Vroeger waren er altijd vijf rechters nodig.

Kwelduivel

Op een vroeger tijdstip zou hij wellicht velen hebben kunnen bekoren. Nu moest hij evenwel opboksen tegen de kwelduivel: honger. Rumor sluipt langzamerhand binnen in de aula. Tilleman beslist dan ook in te grijpen door geruisloos beginnen rond te sluipen. En zo keerde de stilte terug onder de studenten terug om even later met het lawaai van een aanstormend leger de aula uit te stormen.

Steekkaart Rechtsmethodiek

Prof: Bernard Tilleman
Gastsprekers: Johan Verbist en een rechter bij het Hof van Cassatie
Wie: Allerlei soorten rechtenstudenten
Waar: Max Weber aula
Wanneer: Dinsdag van 18.00u-20.00u
Pauze: Van 18.10u tot 20.00u

“Niet één stad in Europa met zo’n vuile straat”

Twee dagen voor de beruchte NSV-betoging streek SAM (Samen is Alles Mogelijk) – VRT’s paradepaardje voor het najaar – neer op het Ladeuzeplein. Een mediacircus rond verdraagzaamheid, het is eens wat anders. De bewuste uitzending verscheen vorige woensdag op één.

Robin Broos

Veel volk was er niet komen opdagen. Het scherm dat het in de kou wachtende publiek op de hoogte moest houden van wat er zich in de mobiele studio afspeelde, werd dan ook tijdelijk voorzien van de boodschap ‘gratis jenever hier’, iets wat toch enkele extra zielen opleverde.

De rode draad in de tweede uitzending van SAM was de aanslepende klachtenstorm tegen de fakbars in de Tiensestraat. Omdat televisieopnames nooit op schema verlopen, was er dan ook gelegenheid zat om kennis te maken met de aanwezige studenten en buurtbewoners. Een man klappte ons meteen aan met de boodschap dat het toch jammer is dat studenten zo weinig initiatief nemen om hun ‘buren’ te leren kennen. “Ik ga zelfs regelmatig in de Commerce iets drinken, maar ze praten niet tegen mij.” Waar is de naastenliefde toch naartoe? Studentenant Hans ‘Sammeke’ Gooris maakte van de gelegenheid gebruik om wat straffe politieverhalen op de geïnteresseerde mensen af te vuren.

Andrea Croonenberghs, presentatrice van dienst, leidde Leuven als volgt in: “Er wordt gefeest en gedronken, maar ook gewoon en geslapen.” Dat de buurtbewoners van de Tiensestraat last hebben van hun halftijdse burens is geweten. De problemen werden in een eerste reportage samengevat als vervuiling en nachtlawaai. Een buurtbewoonster: “Het is een gebrek aan respect. Moest ik die mensen hun kot gaan onderkotsen, hoe tof zouden zij dat vinden?”

Matrak

In een volgende reportage krijgen we een buurtoverleg te zien. “Er is niet één stad in Europa waar je zo’n vuile straat vindt als hier,” jammert een dame. Burgemeester Louis Tobback relativeert: “Waarom rijden er nog altijd mensen te hard, als ze weten dat ze zwaar beboet kunnen worden? Er zullen ook altijd studenten zijn die niet van ophouden weten.” Verder mag er ook niet vergeten worden dat de studenten die ‘s nachts op straat lopen, voor sociale controle zorgen. Tobback weidt de lawaai-problemen vooral aan het genre muziek — met name techno — waar de studenten van vandaag mee bezig zijn. Dit stukje heeft helaas de uitzending niet gehaald. Dat de studenten iets aan hun slechte naam willen doen, bleek uit het filmpje over het buurtfeest aan

het begin van het academiejaar. Het feest was niet bepaald een groot succes te noemen, omdat volgens sommigen het te laat kwam en omdat de sfeer al te verbitterd was.

Stijn Van de Voorde — bekend van Studio Brussel — sprokkelde tussen de filmpjes en debatten korte reacties van omstaanders. Zo vraagt hij aan de Brit Michiels van Leuven, agent Gooris, waarom hij dronken studenten niet gewoon “in een steegje trekt om er dan eens goed met de

matrak op te zitten”. Omdat de politie nog steeds uw vriend is, pogen zij problemen communicatief op te lossen. Een zestigjarige buurtbewoner concludeert met de wijze woorden: “Hoe langer ik hier woon, hoe jonger ik blijf.” Het is niet allemaal kommer en kwel.

SAM komt elke woensdag om 21u40 op Eén. Meer info www.sam.be

(foto Pieter Baert)

BOEK: McONDERWIJS

“Alle onderwijs overal (ver)koopbaar?”

De onderwijswereld is meer dan ooit hermetisch en dus moeilijk doordringbaar terrein geworden. Het is haast onmogelijk een goed overzicht te houden op alle krachten die het hoger onderwijs vorm geven: de Europese Commissie, de Vlaamse Regering, de GATS en de verschillende drukkingsgroepen. De lijst is eindeloos. Nochtans is hoger onderwijs op haar beurt het middel bij uitstek om een maatschappij vorm te geven. Een klare kijk op dit gegeven is noodzakelijk en daarom komt het boek “McOnderwijs in Vlaanderen” niets te vroeg”.

Bram Delen

Het boek beschrijft de nieuwste trends in het hoger onderwijs. De ondertitel maakt meteen duidelijk welke die zijn: commercialisering en internationalisering. Flexibilisering en globalisering krijgen in het boek een gezicht, het worden tastbare begrippen met al even reële gevolgen. De auteurs focussen op de verschillende organen die grip proberen te krijgen op het hoger onderwijs: van de wereldbank tot de eigen universiteit of hogeschool.

Het is geen gespecialiseerde vakliteratuur, maar dat is net de sterkte van het boek. De bibliografie is overzichtelijk genoeg om de lezer in staat te stellen zelf op zoek te gaan naar verdere literatuur voor elk onderdeel dat behandeld wordt. Bovendien heeft het boek bijzondere aandacht voor de sociale consequenties van de commercialisering en internationalisering, zoals de toelatingsvoorwaarden die nieuwe onderwijsaanbieders zullen stellen of hoeveel inschrijvingsgeld ze zullen vragen.

“McOnderwijs in Vlaanderen” geeft duidelijk aan wat de — te pas en te onpas

gebruikte — term ‘globalisering’ betekent voor het onderwijs. De auteurs houden zich ver van fundamenteel pedagogische bespiegelingen op hoger onderwijs en gaan na hoe de klassieke onderwijsinstelling onder de veilige paraplu van vaderschap staat onderuit moet en wordt meegezogen in de vrije markt.

De auteurs beschrijven accuraat hoe de natiestaat en de onderwijsinstellingen nogal onwennig en star reageren op de komst van de markt, onder de vorm van nieuwe instellingen en onderwijsvormen. Toch blijft het een wetenschappelijke studie en dus genuanceerd, misschien iets té genuanceerd. De inschattingen van de toekomst hadden soms wat scherper geformuleerd mogen worden; de veronderstellingen wat gedurfd. Na het lezen van de uitdagende stelling “Is alle onderwijs overal (ver)koopbaar? Helemaal fout is deze suggestie niet”, blijf je wat op je honger zitten. Het boek geeft echter wel duidelijk te kennen dat de 21e eeuw, de eeuw is waarin McDonalds een universiteit heeft opgericht. We beleven het era waarin ook onderwijs niet ontsnapt aan ‘concurrentie’, ‘prijzetting’ en ‘marktsegmentering’.

Het geheel presenteert zich als een coherent overzicht van alle onderwijsactoren. De structuur is uiterst helder en schema’s verduidelijken de geglobaliseerde onderwijsomgeving. Je vindt makkelijk je weg door de verschillende hoofdstukken, hoewel uitdieping aan de lezer wordt overgelaten. Kortom: een instrument dat een stevige voorzet vormt voor iedereen die met hoger onderwijs in aanraking komt en er meer wil over weten.

*Prijs: 38 euro (246 pagina’s)
ISBN: 9030184779
Auteurs: Jef C. Verhoeven, Geert Kelchtermans en Kristien Michiels
Doelgroep: Directies en stafmedewerkers van hogescholen, docenten hoger onderwijs en beleidsverantwoordelijken in het onderwijs*

WEL OF NIET OP ERASMUS?

Recepties op consulaat

Heel wat studenten kruipten rond deze tijd in hun pen om een motivatiebrief te schrijven om op Erasmus te gaan. De Erasmusverslagen van de faculteit Economie zijn vrij beschikbaar op het net. Wij namen ze voor jou door.

Dries De Smet

Erasmus is duur. Dat schrijven de meeste studenten. Een student die Salamanca aandeed, schrijft dat hij er een financiële kater aan overhield. Wie naar Denemarken gaat, betaalt zich ook blauw, maar gelukkig zijn de gsm’s er goedkoop. Een Spaanse Erasmus heeft iets gevonden op het dure leven: “Schrijf je in bij het consulaat van België. Dan krijg je geregeld uitnodigingen voor gratis recepties.”

Wie op Erasmus gaat, verkent zijn wereld. Niet altijd met evenveel plezier, zo blijkt. Een Duitse Erasmus schrijft als negatief punt: “Duitse kost.” En in België, net over de taalgrens, zijn de fakbars erg vuil. In Montpellier sluiten de cafés dan weer om 1 uur, waarschuwt een student.

Maar bijna alle Erasmusers zijn bijzonder opgetogen over de nieuwe mensen die ze leren kennen. “Ik vond er mijn huidige Belgische vriend,” schrijft een meisje met Griekse ervaringen. En je leert er nog iemand kennen: “Erasmus is vooral jezelf leren kennen.”

Anti-Vlaams

Heel wat studenten klagen over de medewerking ter plaatse. De integratie en onthaal verlopen niet overal even goed. “Ik heb veel Griekse beloftes gehoord, maar vertel de studenten voor volgend jaar maar dat ze op niks hoeven te rekenen en alles zelf moeten doen.” Het geloop met papieren en de bureaucratie stoort veel studenten. Het zuiderse temperament doet alles wat

trager verlopen: “Vijftig minuten wachten in een bank is geen uitzondering.”

Erasmusers brengen ook nuttige tips aan voor het kiezen van de vakken. In Wallonië controleer je best even of de prof niet anti-Vlaams is. En in Barcelona ga je best eerst even horen of de prof Erasmus leuk vindt. Portugese Erasmusers houden niet van de geheimhouding van de puntenomrekening: “Maak de puntentelling openbaar.”

De veruit meest gehoorde klacht, is dat de studenten economie in hun tweede licentie op Erasmus moeten. Zo blijft er weinig tijd over voor hun thesis. Met het nieuwe BaMa-programma, gaan de studenten in hun laatste bachelor jaar, een jaar vóór de masterproef dus.

Die overgang zorgt voor een tijdelijk probleem. Volgend jaar moeten tweede licentie en derde bachelor samen op Erasmus. Daardoor zijn er dubbel zoveel aanvragen voor evenveel plaatsen. Lieve Smets, Erasmuscoördinator bij de faculteit Economische en Toegepaste Economische Wetenschappen, geeft toe dat de kansen voor een student die op Erasmus wil gevoelig dalen.

Lieve Smets: «We kunnen dit moeilijk verhinderen. Andere universiteiten waarmee we contracten hebben, kunnen moeilijk dubbel zoveel studenten aanvaarden. We hanteren bij de toewijzing de regel dat de beste wint. Enkel studenten Handelsingenieur zullen in hun tweede jaar van hun master nog eens kunnen proberen.»

De Erasmusverslagen zijn in te kijken op www.kuleuven.be/erasmusprogramma

“Seminaries en lezingen, maar ook goed feesten”

We kennen de klassieke studentenverenigingen onderhand wel. Veel minder bekend zijn de internationale verenigingen waarvoor Leuvense studenten zich dagelijks inspannen. Op zoek naar internationaal overkoepelde studentenverenigingen, pikten we er twee uit die we nader onder de loep namen.

Tom Van Bresseghem

BEST

BEST staat voor Board of European Students in Technology en bestaat al zes jaar in Leuven. Deze groep verenigt ingenieursstudenten over heel Europa en de afdeling Leuven heeft zich op korte tijd danig weten te profileren binnen die internationale vereniging.

Veto: Maar hoe is het allemaal begonnen?

Karel Eeckhout, voorzitter BEST Leuven: «Zes jaar geleden hing er op de faculteit een blad op met informatie over een internationale vereniging van ingenieursstudenten die op zoek was naar mensen die in hun eigen universiteit een afdeling van BEST uit de grond wilden stampen. Een van die mensen was Wim Farasyn en hij heeft dan samen met een paar andere mensen beslist om een eigen BEST-groep op te richten.»

Veto: Wat zijn jullie doelstellingen?

Karel: Een van de stokpaardjes is om de driehoek student-universiteit-bedrijfsleven te sluiten en die drie groepen dicht bij elkaar te brengen.»

Veto: Op welke manier vullen jullie die opdrachten in?

Karel: «We nemen actief deel aan werkgroepen die bezig zijn rond projecten om het onderwijs te verbeteren. We zijn soms de enige vertegenwoordigers van studenten in die werkgroepen en onze inbreng wordt daar sterk geapprecieerd. We onderhouden de banden binnen BEST door culturele uitwisselingen te organiseren met andere afdelingen. Zo gingen we dit jaar naar Barcelona en ontvingen we die mensen een paar weken geleden op onze beurt in Leuven. Gedurende die week organiseerde de ontvangende BEST-groep stadsbezoeken, bezoeken aan musea en 's avonds natuurlijk ook het nodige plezier. Een andere hoeksteen van onze werking zijn de cursussen die we organiseren. Dat zijn de zomer- en wintercursussen die we voor ingenieursstudenten organiseren en de trainingen voor onze eigen mensen. In het begin van het jaar organiseren we ook een internationale avond waarop mensen die elders een zomercursus volgden elkaar ontmoeten en er foto's en ervaringen worden uitgewisseld. Natuurlijk hebben we ook nog andere activiteiten, zoals ons kerstfeestje voor de leden en traditioneel onze promoweek tijdens het tweede semester.»

Veto: Al die activiteiten brengen ongetwijfeld het nodige werk met zich mee.

Karel: «Ja, natuurlijk. Het tweede semester zijn we vooral bezig onze zomercursus in elkaar te steken.

Dan kunnen in de zomervakantie studenten uit alle BEST-groepen van Europa hier in Leuven lessen komen volgen over een bepaald, meestal gespecialiseerd, onderwerp waarin enkele professoren van onze eigen faculteit dan telkens een paar lessen geven. Er zijn natuurlijk ook internationale evenementen waaraan we deelnemen of die we organiseren, zoals de LowLandsMeeting, waarbij de leden van de afdelingen van Nederland, België en Frankrijk elkaar ontmoeten. Verder is er ook nog een presidentsmeeting, waarbij de voorzitters van de verschillende afdelingen elkaar ontmoeten, en een algemene vergadering waarbij elke afdeling een delegatie afvaardigt om te daarin zetelen. Dit jaar waren we daar met 250 mensen.»

Veto: Wat is er bijzonder aan jullie afdeling?

Karel: «Als er iets speciaals is aan onze afdeling, dan is het wel dat we in de zes jaar dat we bestaan al tweemaal de internationale voorzitter hebben geleverd. Gezien de omvang van de organisatie en de leeftijd van onze afdeling is dat behoorlijk straf.»

ELSA

Ook de rechtenstudenten kennen hun wereld - of alleszins een stukje. Met Elsa Leuven zetten zij de poort naar Europa op een kier.

Veto: Kan je Elsa kort voorstellen?

Marie Rycckaseys, voorzitter Elsa: «Elsa is de European Law Student Association en is dus een Europees netwerk, zeg maar een vereniging voor rechtenstudenten. Elsa vertegenwoordigt op internationaal niveau rechtenstudenten uit zo'n 35 landen en meer dan 200 faculteiten. Het is de bedoeling dat we door middel van verschillende activiteiten de studenten de kans bieden zich te verdiepen in gespecialiseerde onderwerpen en binnen de Europese context andere landen en culturen te leren kennen.»

Veto: Hoe pakken jullie dat praktisch aan?

Eva Devoldere, Elsa Leuven: «We werken bij Elsa binnen bepaalde key areas: Academic Activities, een tijdschrift, Law Web en een pleitwedstrijd. We organiseren ook seminars en conferenties, zowel op lokaal, nationaal als internationaal niveau. We hebben bovendien een stageprogramma waarmee je stage kan gaan lopen in het buitenland. De lokale Elsa-groepen schrijven plaatselijke kantoren aan met de vraag of ze de persoon in kwestie een plaats kunnen bieden.»

Marie: «Het zijn niet alleen stages in advocatenkantoren, maar ook in banken en onderwijsinstellingen. Een andere interessante activiteit zijn de study-visits. Dan gaan we kijken bij groepen in andere landen, en die geven ons de kans om hun rechtssysteem en cultuur te leren kennen. We organiseren ook grotere internationale evenementen. Vorig jaar was dat een Elsa House Trading Week. Toen kwamen 45 jongeren uit vijftien landen in Brussel samen om meer te leren over Elsa. Want sommigen zijn nieuwe leden en Elsa als internationaal netwerk is vaak erg moeilijk te vatten. Ook voor de meer ervaren leden die op internationaal niveau willen meespelen, zijn er tal van mogelijkheden om binnen het netwerk hun persoonlijke vaardigheden te ontwikkelen. Twee keer per jaar hebben we ook een algemene vergadering en krijgen leden uit alle landen de kans om elkaar te ontmoeten.»

Eva: «De sfeer op zo'n bijeenkomst is echt uniek. Je hebt daar mensen uit Roemenië, Polen, Finland, Portugal...»

Veto: Ligt de nadruk op het academische?

Marie: «Eenzijdig is er wel dat academische aspect - we zijn er om iets bij te leren — maar anderzijds: we blijven studenten, hé (lacht).»

Eva: «Het is de ideale combinatie tussen veel sociaal contact, feestjes en het serieuzere werk. Het gaat wel degelijk om iets, er gaat veel inhoud achter schuil. We zijn bijvoorbeeld vorige maand naar Malta gegaan voor de International Counsel Meeting. Dat was superleuk, de feestjes waren elke keer fantastisch maar 's morgen moesten we telkens om tien uur opnieuw in de workshop zitten en iets zinnigs kunnen formuleren.»

Een vereniging van internationale ingenieursstudenten kan vreemde gevolgen hebben.

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF STUDENTS IN AGRICULTURAL AND RELATED SCIENCES

“We houden het zelf op IAAS”

Diep verscholen in de bossen van Heverlee bevindt zich, in imposante, wetenschappelijke ademde gebouwen, de campus van de bio-ingenieurs. Het is ook hier dat IAAS zijn uitvalsbasis heeft. We trokken onze rubberen laarzen aan en ging de voorzitter van de Leuvense vleugel van deze internationale studentenvereniging, Liesbeth Aerts, een paar vragen stellen.

Bavo Van Eyken

Veto: Wat is IAAS precies?

Liesbeth Aerts: «Zoals onze Engelse naam doet vermoeden, zijn we de internationale vereniging van bio-(of landbouw-)ingenieurs. Het grensoverschrijdende aspect van IAAS uit zich vooral in activiteiten die te maken hebben met de onderlinge verstandhouding van studenten van verschillende culturen. Alle bio-ingenieurs zijn automatisch lid van IAAS.»

Veto: Hoe uit dit internationale aspect zich concreet?

Aerts: «We hebben verschillende projecten die studenten een buitenland-ervaring kunnen bieden. Er is het Exchange programma waarbij studenten van ons de mogelijkheid krijgen een stage te volgen in het buitenland, uiteraard in de lijn van hun opleiding. Zo kunnen ze hun boekenwijsheid omzetten in de praktijk, en door bij een gastgezin te logeren komen ze op een unieke manier in contact met een andere cultuur.»

Chocomelk

Verder is er de 'Exchange Week', waarbij we met verschillende Vlaamse IAAS'ers naar een ander land gaan, om daar ontvangen te worden door andere IAAS'ers. Daarna komen zij naar ons. Vorig jaar hebben we dit gedaan met Griekenland. Tijdens zo'n week laten we hen kennis maken met typisch Vlaamse dingen, zoals bier brouwen of bepaalde landbouwtechnieken. In samenwerking met Natuurpunt hebben we hen ook laten zien hoe bosbeheer er in België

aan toe gaat. Tenslotte zijn er nog seminars, waarop met deskundigen en studenten uit verschillende landen gediscussieerd wordt over actuele thema's. Eénmaal per jaar is er ook het wereldcongres, als evaluatie van de IAAS-activiteiten.»

Veto: Organiseren jullie in Leuven zelf ook nog activiteiten?

Aerts: «Zeker! We hebben pas een heuse IAAS-week achter de rug. Om geld in te zamelen hebben we elke dag een activiteit georganiseerd. Het was voor ons ook de gelegenheid om IAAS nog eens in de schijnwerpers te zetten. Maandag was er ons zeer succesvolle 'ongelijkheidsetentje'. Iedereen die kwam, moest drie euro betalen, maar het lot besliste in welke klasse je terecht kwam: bij de armen, de boeren, de middenklasse of de elite. Op die manier kunnen we een sociaal relevante dimensie geven aan wat we doen. Verder hebben we ook chocomelk en appelgebak verkocht, een cocktailfeestje georganiseerd in de Gnorl (jakbar van de bio-ingenieurs in Heverlee, red.) en een infoavond gegeven over de uitwisselingsmogelijkheden.»

Veto: Kennen jullie veel succes, als kleine kring?

Aerts: «Toch wel, als je ziet hoeveel andere activiteiten er worden gehouden voor studenten. De bio-ingenieurs zitten ook in een speciale positie: we hebben een bar in één van de faculteitsgebouwen op de campus, en ook onze fakbar, de Gnorl, ligt buiten het uitgaanscentrum in Leuven. Met onze twintig actieve leden slagen we er echter in om de boel goed draaiende te houden. We merken dat het wel geapprecieerd wordt dat er een ander kantje zit aan een studentenvereniging.»

Foto's Kobe Van Itterbeek

ERASMUSDAGBOEK: SARA IN WENEN (3)

Van rococcostijl tot perversie

Het is avond. Of beter, het is donker, want nu het winteruur heeft geslagen, korten de dagen met rasse schreden. Het bezoek van het thuisfront is net vertrokken. Ik draai de klok even drie dagen terug.

Sarah Garré

Vrijdagavond: een volgepropte monovolume met Belgische nummerplaat rijdt de straat in. Kleren, fiets, skibotten, cursussen, Duvel, Kriek, Hoegaarden, Corsendonck, zusje met

vriend en baggage... het komt allemaal uit de koffer tevoorschijn. Mijn kot wordt omgetoverd in een sardineblikje.

Zaterdag: vandaag hang ik voor het eerst sinds weken weer eens echt de toerist uit. We beginnen de dag met dé toeristenval van Wenen: 'Schönbrunn'. Dit zomerpaleis van de Habsburgers ligt aan de rand van de stad. Het is een enorm gebouw, helemaal in Rococostijl, naar de wensen van Maria Theresia. Achterin liggen enorme tuinen die vandaag bontgeverfd zijn door de aandrivende herfst. We kopen een kaartje voor het Schloss, de Kronprinzgarten, Irrgarten, de Gloriette en de Hofbackstube. De Irrgarten, een doolhof zo blijkt (ja mijn Duits bleek toch nog niet helemaal toerijkend op dat moment). Spijtig genoeg háát ik doolhoven. We lopen van het ene steegje in het andere en stoten meer op gesloten buxushagen dan een of andere weg te volgen. Na veel te lang dwalen tussen de hoge hagen, vinden we helemaal centraal plots een prachtige boom. Leve de doolhoven. Ahum. Dan komt Kronprinzgarten. En bloementuin zonder bloemen is eigenlijk niet zo fascinerend. We besluiten hem dan ook maar te laten voor wat hij is. Wat later worden we ook nog naar een Apfelstrudel-bak-voorstelling gelokt met ons fantastisch combiticket, maar gelukkig zien we op tijd de gezette kokkin met handenvrij microfoontje en sluipen de vrije lucht weer in.

Zondag: deze namiddag staat het MUMOK (Museum Moderner Kunst) op het programma. In de eerste zaal word ik geconfronteerd met de vraag: 'Wat is kunst?'. Het werk van

deze Weense 'kunstenaars' leek me immers eerder het product van een perverse geest dan van een creatieve, maar er valt natuurlijk veel over te discussiëren. Het heet 'de grenzen aftasten', het wil zijn 'taboes doorbreken'. Geweld en seksualiteit zijn voor mij niet zomaar tot kunst verheven als ze over de grens van het aanvaardbare gaan. Gelukkig waren de overige zeven verdiepingen wel interessant. We sluiten de dag af met een lekker etentje in het hart van de stad.

Maandag: wie zegt dat het leven in de grootstad te druk en te lawaaierig is, moet maar eens naar Wenen komen. Op amper een kwartiertje bussen ligt de groene long van de stad: Wienerwald. Je kan er paddestoelen zoeken, genieten van het uitzicht, proeven van de lokale wijnen... De laatste dag neem ik mijn bezoek mee naar deze oase van rust. We beklimmen de steile helling van Kahlenberg temidden van rood, bruin, geel en groen bebladerd decor. Wanneer we boven de bomen uitstijgen, zien we de mensenmozaïek beneden liggen. Millennium City, Hundertwasser's verbrandingsfabriek, Hitler's luchtafweertoren: handtekeningen van grote en kleine heersers. De afdaling gaat dwars door de wijngaarden richting Donau. Af en toe duikt de rivier glinsterend tussen de wijnranken op. We zien de zon steeds dieper zakken tot een gouden gloed die de wijngaarden en de stad aan onze voeten kleurt. Zeg nu niet dat de herfst niet mooi kan zijn.

Alles in het kort

De week van de kortfilm breekt weer aan. De kans is reëel dat niet alleen filmliefhebbers uit Leuven, maar ook die uit heel Europa zich verheugen. Ook dit jaar is er, op het Internationaal Kortfilmfestival Leuven (IKL), weer plaats voor Vlaamse én internationale competitie. Het festival biedt meer dan de naam doet vermoeden en film staat hier dan ook niet alleen voor fictiefilm, maar ook voor documentaire, videoclips en animatie. Van al deze genres wordt nu een nieuwe selectie aan het publiek voorgesteld.

Kristien Geurts

Hoe je het ook bekijkt, Vlaanderen is toch maar klein. Dat dachten de organisatoren van het Leuvense Kortfilmfestival ook. Daarom besloten ze in 2002 een meer internationale wending te nemen. Dat bleek een succesformule te zijn en ook op het programma van 2005 staat naast Vlaams kortfilm ook heel wat werk van ander Europees talent. Want, talent, daar gaat het natuurlijk om: het is en blijft een competitie en voor zij die goed scoren is het festival alvast een toegangsticket tot verder succes.

De Vlaamse competitie gaat zowel tussen korte fictiefilms als tussen korte documentaires, videoclips en animatiefilms. Op Europees niveau binden alleen korte fictiefilms de strijd aan. Eigenlijk kan je niet van een echte strijd spreken: dat strookt niet helemaal met de bedoelingen van het festival. Het IKL beweert zelf immers een 'stoomcursus hedendaagse film en video' te zijn. Men wil aan filmliefhebbers een uitgebreid programma aanbieden dat in zijn geheel een beeld moet geven van de film -in al zijn verschijningsvormen- als kunstwerk.

Humor

Dat men kunst in zijn veelzijdigheid wil tonen, blijkt duidelijk uit alle extra's die worden aangeboden. Om te beginnen is er een *comedy short special*. Deze bevat zowel een reeks Waalse humoristische kortfilms als een reeks met films uit de hele wereld die de moeilijkheden binnen het huwelijksleven schetst. Bij de comedy short special hoort ook nog een reeks Britse komische films met Martin Freeman - Tim uit The Office- in de hoofdrol. Verder komt er ook nog een special aan bod met Scandinavische films en met Europese animatiefilms.

Voor wie tussen de films door wel eens zin heeft in wat anders, is er de festival-lounge. Hier kan je gratis een doorlopende voorstelling met onder meer muziek, clips en abstracte visuals bijwonen. En natuurlijk is er ook een festivalcafé waar voor de gelegenheid heel wat DJ's het beste van zichzelf komen geven.

intrinsieke kwaliteit

Je zou je kunnen afvragen waarom men in het IKL zo expliciet voor korte werken kiest. Hoewel kortfilms gestaag aan populariteit winnen, zijn ze immers zeker nog geen spekkorrel voor de bek van de grote massa. Commercieel zijn ze dus weinig interessant, maar volgens de organisatoren hebben kortfilms inhoudelijk een meerwaarde. Dit blijkt zo uit de inleiding in het programmaboekje: "Kortfilm is film herleid tot de essentie: een gebalde, korte en prachtige weergave van een idee, een situatie of een gevoel. Met een beperkte productietijd en een beperkt budget komen kortfilmmakers meteen tot de kern van de zaak. De kortfilm is ontdaan van alle commerciële belangen, wordt niet gehinderd door sterren met kapsones, rode lopers of zakelijke inmenging. Er telt maar een ding: de intrinsieke kwaliteiten van de film." Voor wie van film met inhoudelijke kwaliteit houdt, is dit festival een absolute aanrader.

Niets dan goed nieuws

Zaterdagavond werd de elfde editie van het Internationaal Kortfilmfestival Leuven officieel geopend. In de Soetezaal van het STUK verzamelden zich regisseurs, acteurs, cameramensen, journalisten en alle anderen die van ver of dichtbij iets met film te maken hebben. De bevallige Tine Vandenbrande praatte de avond aan elkaar.

Jozefien Van Beek

Algemeen Coördinator Johan Van Schaeren vertelde over het bewogen jaar dat het festival achter de rug heeft. Toch niets dan goed nieuws voor het Kortfilmfestival van Leuven zo bleek. De bezoekersaantallen waren vorig jaar zeer hoog, de Belgische kortfilms scoren goed in het buitenland, de dvd's met selected shorts worden veelvuldig verkocht en sinds dit jaar krijgt het festival structurele ondersteuning van het Kabinet Anciaux. Toch is er nog werk voor de toekomst. Er bestaan nu allerlei losse kortfilmfestivals en labels van dvd's met kortfilms. Omdat elk van die organisaties het met relatief weinig geld moet stellen, zullen ze in de toekomst moeten concurreren of samenwerken. Het laatste lijkt de aangewezen keuze.

Daarna was het tijd voor de eerste kortfilm. *Optinen Ääni* (Optical Sound) van Mika Taanila is gebaseerd op Symfonie # 2 voor twaalf Dot Matrix Printers. Op de bevreedende klanken voortgebracht door oude kantoortechnologie wisselden de beelden zich ritmisch af. Na deze experimentele film, die gratis in de festival-lounge te bekijken is gedurende het festival, werd Programma Coördinator Frank Moens aangekondigd. Die vertelde dat het festival dit jaar nog meer internationaal getint is dan de vorige jaren: in plaats van vier programma's in de Europese kortfilmcom-

petitie zijn het er dit jaar zeven.

Geleende camera

De volgende kortfilm was *Tempo* van de Noorse Eva F. Dahr uit de speciale reeks "Nordisk Panorama". Deze film, met als leitmotiv een tikkende klok, laat één dag zien uit het leven van een drukbezet koppel. Na deze film stelde Van Schaeren kort de internationale jury voor, die jammer genoeg niet in levende lijve aanwezig was.

De laatste film van de avond was de langverwachte nieuwe film van de Vlaamse Michaël R. Roskam. Zijn tweede film, *Carlo*, won in 2004 nog de Ace Publieksprijs op Leuven Kort. Zijn nieuwste creatie, *The One Thing to Do*, werd vanavond met een daverend applaus onthaald. Regisseur Roskam en acteurs Tibo Pringot en Serge-Henri Valcke werden door Tine op het podium geroepen voor een kort interview. Acteur Matthias Schoenaerts bleek echter spoorloos. Pringot verklaarde zijn afwezigheid: Schoenaerts was zeer zenuwachtig. Roskam vertelde over de moeilijkheden die de crew ondervonden had bij het opnemen van de film. De opnames vonden plaats op Corsica, maar door verschillende treinstakingen raakte het materiaal niet ter plaatse. De ploeg heeft dus moeten werken met geleende camera's en geluidsmateriaal van een andere filmploeg. Toen Tine aan Pringot vroeg of het liefde op het eerste gezicht was met het scenario gaf hij een kleine parodie op de theaterwereld ten beste. Het publiek kon er hartelijk om lachen.

Na deze opening begaf iedereen zich naar het STUKCafé voor een receptie met een concert van Grim. Daarna ging de echte competitie van start met de eerste vertoning van deelnemende kortfilms.

GUIDO BELCANTO EN STIJN MEURIS OVER HUN STOKPAARDJE

Over Marco Pantani en de Hubble

et kleine zaaltje met de rode kussens leek eerder gemaakt voor een gezellig onderonsje dan voor een lezing. De bedoeling was immers dat de twee artiesten zich thuis voelden. Zo zouden ze helemaal kunnen opgaan in hun favoriete onderwerp. Het plan bleek geslaagd. De twee zongen voor een keer niet voor een volle zaal over 'vlammetjes' of 'ik hou van u'. Maar ze klommen daarentegen op hun fiets en achter hun sterrenkijker en

namen het klein publiek mee in hun droomwereld.

Kristien Geurts

Met zijn grijze bos verbazend volumineus haar herkenden we hem onmiddellijk. Op lange dunne benen kwam hij binnengewandeld en nam een beetje onwennig plaats achter het kleine tafeltje. Guido Belcanto was goed voorbereid voor zijn spreekbeurt - zoals hij het zelf noemde. Hij had foto's van zijn favoriete wielrenners bij en keek liefdevol met ons mee naar elke projectie. Zijn held, absolute afgod is Marco Pantani. Hij vertelde over zijn ontmoeting met hem en was oprecht verdrietig toen zelf het pijnlijke onderwerp van de man's tragische zelfmoord aansneed. Een echte artiest noemde hij Pantani, echte Rock 'n Roll.

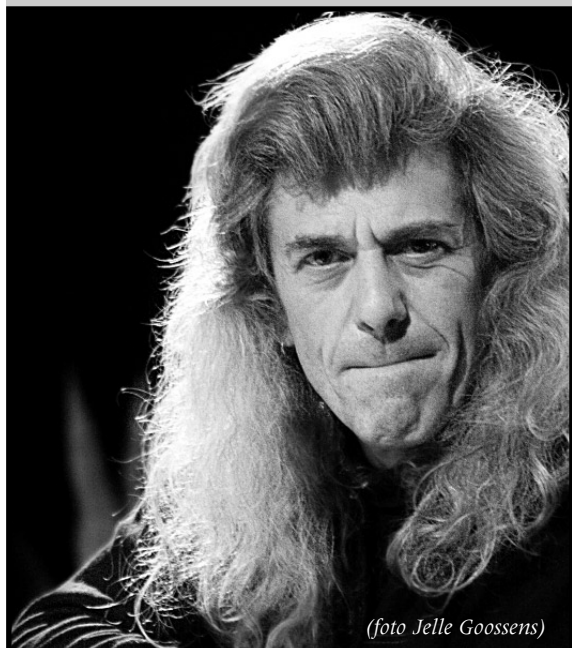
Even later ging het er wat luchtiger aan toe. Hij wijdde ons in in de wielertaal. Hiervan kunnen we je de mooie woorden 'chasse patate', 'kassivreter' en 'Vlaandrens mooiste' niet onthouden. Respectievelijk betekenen ze zoiets als eenling tussen vluchtters en beton, een renner die van kasseien houdt en de ronde van Vlaanderen. Voorts vertelde hij een schattige anekdote over de wielersliefde van zijn vader en hem. En hij sloot af met een verkiezing van de meest sexy wielrenner aller tijden. Het publiek deed opgelaten mee en

zowel man als vrouw lieten onbeschaamd hun voorkeur blijken. De winnaar was -zoals te verwachten in een verkiezing in Vlaanderen- Eddy Merckx.

Het volgende optreden beloofde zwaarder te worden. Stijn Meuris ging ons inleiden in de complexiteit van het heelal. Maar het draaide toch wat anders uit. Hoewel hij zelf ruiterslijk toegaf dat het een vreselijk nederige hobby was, vloog Stijn er onmiddellijk met al zijn enthousiasme in. Hij besefte gelukkig dat er in het publiek toch wel wat niet-ingewijden zaten en ging niet in op beangstigende wetenschappelijke details. Hij probeerde ons daarentegen vol overtuiging bij te brengen hoe vreselijk groot het heelal was. Doorspekt met een vet Neerpelts accent beschreef hij ons zonnestelsel en de verdere melkwegen. Iedereen in de zaal had dat natuurlijk ooit op school geleerd maar weinigen bleken nu nog de volgorde van de planeten te kennen. Zelf had hij een vrij grote telescoop bij en vertelde hij hoe hij daarmee zo af en toe op koude nachten ergens in een Limburgse wei terecht kwam. Wat je kon zien was geweldig maar niets vergeleken met wat de Hubble kon, zo zei hij. Hij projecteerde dan -van deze Hubble- hallucinante foto's van miljoenen zonnestelsels, de geboorte van een ster en de dood van een andere, opgegeten door zijn grotere buur. Wat heel

bijzonder was, is de betekenis voor de mens die hij met dit alles verbond. Hij vond het idee van onze nietigheid en de zekerheid van onze ondergang in x aantal jaren een geruststelling.

Zo werden we ook door Stijn met heel veel overtuigingskracht ingewijd in een onderwerp dat zeker niet alle mensen interesseert. Beide mannen waren er dus in geslaagd, door hun eigen enthousiasme het publiek te boeien met hun persoonlijke passie. Het was een plezier om te zien.

(foto Jelle Goossens)

(foto Jelle Goossens)

"De papa is ne zotte"

Onze recensie wijst het al uit: wat Fien Troch doet in *Een ander zijn geluk* is geen klein bier. Wij houden wel van bier én van sterke vrouwen, dus richten we ons vragenkanon op deze drie liefvallige doch krachtige wezentjes die desalniettemin niet op hun mondje bleken te zijn gevallen: Ina Geerts, Natali Broods en Fien Troch.

Nathalie Lucas & Simon Horsten

Veto: De hele film drijft op wat niet gezegd wordt. Om het met de officiële website te zeggen: 'het cruciale' blijft onuitgesproken tegenover het 'banale' dat vaak rijkelijk vloeit'. Vanwaar die fascinatie?

Fien Troch (regisseuse): «Ik vraag me al van kleins af aan af hoe het kan dat een situatie die zich in je hoofd perfect afspeelt, toch niet zo tot uiting komt in het echte leven. Het is een zeer menselijk gegeven niet te zeggen wat je zou moeten zeggen, en niet te doen wat je had willen doen. Als ik naar films keek, vond ik dat alles er altijd perfect in verliep, pakweg in een liefdesscène. Ik wou met *Een ander zijn geluk* dus een eerlijke film maken die dat onuitgesprokene wél toont.»

Veto: Een ander zijn geluk is omzeggens een opeenstapeling van korte, krachtige scènes waarin vrijwel niets gebeurt, maar die uitblinken in gebalde emotie. Hoe moeilijk is het voor een acteur die emoties telkens opnieuw op te diepen?

Ina Geerts 'Christine': «Echt moeilijk is het niet. Je bereidt de meeste scènes op voorhand voor in je hoofd. Af en toe zocht ik wel wat feedback bij Fien, over de houdingen en zo, maar nooit over de emoties die ik moest overbrengen. Het is waar dat er weinig gesproken wordt in de film, maar ik heb samen met Fien het scenario heel aandachtig doorgenomen en als acteurs kregen we veel vrijheid bij het uitbeelden. Er was wel nooit sprake van improvisatie, alles was goed uitgewerkt in het scenario. Eigenlijk zijn alle scènes, of het nu kalme of levendige zijn, altijd even moeilijk, omdat ze nooit in chronologische volgorde worden opgenomen en je dus steeds een aanknopingspunt moet zoeken.»

Natali Broods 'Gerda': «Als ik weet dat ik een heftige scène moet spelen, word ik die dag wel vaak 'anders' wakker. Niet dat ik me naar mijn personage ga gedragen of me als haar zou gaan voelen, maar ik merk toch dat ik er mentaal mee verbonden ben.»

Veto: Klopt het cliché dat films maken in België structureel gezien geen sinecure is?

Troch: «Tja, het is natuurlijk een lijdensweg om al dat geld bijeen te scharrelen, maar dat geldt evenzeer voor het buitenland, dus het is niet zo dat we hier meer te klagen hebben dan elders. Maar om een idee te geven: we hebben het maximum aan financiële steun gekregen van het Vlaams Audiovisueel Fonds en dat was maar een derde van wat eigenlijk nodig was. En dan heb ik het niet over luxe-uitgaven als speciale effecten en limousines, maar vooral over de meest gewone dingen. Vergeet niet dat je een half

jaar lang vijftig tot zeventig mensen een maandloon moet uitbetalen. Zoiets weegt door.»

Veto: Ina en Natali, jullie werken beiden voornamelijk op de theaterbühne. Is het verfrissend om eens voor een camera te kunnen acteren of put je daar, integendeel, net minder voldoening uit?

Broods: «Theater en film zijn uiteraard twee totaal verschillende media. Daarom is het wel eens fijn te kunnen afwisselen. Toch vind ik film niet minder interessant om te doen, het geeft evenzeer een grote voldoening.»

Geerts: «Precies. Natuurlijk is acteren in een film niet zo'n afgerond geheel als een toneelvoorstelling, maar beide vormen hebben hun eigen charmes.»

Veto: Fien, jij hebt reclamefilmpjes gemaakt voor onder andere Klara, De Standaard en De Morgen. Was dat pure broodwinning?

Troch: «In zekere zin wel, want je

(foto Roman Verraest)

"Ik wilde geen pure tristesse tonen"

creativiteit wordt daar zwaar beknot, maar met reclame kan je wel veel zaken doen die je anders nooit zou doen, vooral dankzij het meestal nogal ruime budget. Ik heb bijvoorbeeld veel mogen uitproberen op technisch vlak, met effecten en dergelijke. Bovendien leer je een pak mensen kennen die later nog van pas kunnen komen: cameramannen, figuranten, technici — noem maar op.»

Veto: Erg kenmerkend in *'Een ander zijn geluk'* is de situatiedumor waarmee de film subtiel werd overgoten. Is die er spontaan bijgekomen of lag

Een ander zijn geluk

Voor wie de Vlaamse film nog steeds gelijk staat aan boekverfilmingen (*Daens, Olivetti 82*), brave en correcte regie (*Iedereen Be-roemd, Pauline & Paulette*), onrealistische acteurprestaties en willen-maar-niet-kunnen-films vanwege het kleine budget, zou er beter aan doen zijn stortvloed van kritiek in te slikken en zich naar de eerste langspeelfilm van Fien Troch te reppen. Voor alle anderen: wees gerust, ook Jan Declair is weer van de partij.

Nele De Meyer

Het kleine dorpje Noville wordt ruw door elkaar geschud als een kind overreden en voor dood achtergelaten wordt. Christine, moeder en gescheiden van een echtgenoot met zelfmoordneigingen, ontdekt het jongetje en waarschuwt de politie. Het slachtoffertje stroomt echter weg met de rivier en de politie drijft de spot met Christines verhaal. Als blijkt dat er echt een kindje is overreden, teisteren spookachtige herinneringen en schuldgevoelens haar geweten. Plots hebben ook de haar omringende mensen hun mening over het drama klaar. De jacht op de dader wordt voor geopend verklaard. Laat je echter niet misleiden, *Een ander zijn geluk* brengt niet louter verslag uit van een detectiveverhaal waarin de politie andermaal faalt, de ouders van het slachtoffer aan lager wal raken en valse beschuldigingen tot overbodige arrestaties leiden.

De inwoners van het dorpje worden door de ramp met elkaar geconfronteerd waardoor de barsten in hun ogenschijnlijk in een gemoedelijk sfeertje badende biotoop worden uitgegroot. De allesverterende eenzaamheid waaruit diepmenselijke tragiek voortvloeit, maar vooral het egoïsme en de non-communicatie zijn voor Troch de sleutelwoorden van het verhaal dat ze de kijker wil voorschotelen. Door de personages in woonkamers die door een megalomaan ontworpen lijken te zijn, af te beelden wordt een onbehaaglijk, kil gevoel overgebracht. Vooral bij het personage van Christine weet het publiek niet te ontkomen: ze raakt verdoofd door de dagelijkse injectie van nietszeggende gesprekken in de supermarkt, hopeloze weerpraatjes, drukdoenerij over futiliteiten in de fitnessruimte of brilenwinkel. Wat net wél gezegd zou moeten

dat al vast van voor jullie begonnen te draaien?

Troch: «Dat zat op voorhand al in het script, maar het wordt pas levendig als het wordt uitgebeeld, natuurlijk. De humor was er vooral om de film lichter en verteerbaarder te maken. Ik wilde geen pure *tristesse* tonen.»

Geerts: «Soms kwamen de dingen ook vanzelf opborrelen of stuitten we op iets grappigs tijdens de gesprekken vóór de opnames. Zoals die scène waarin mijn personage, die haar ex werkelijk verafschuwt om zijn krankzinnige gedrag, haar zontje, dat enthousiast vertelt over zijn "zotte papa", repliceert met een droog "Da's ne zotte, hé, de papa."»

Veto: In Thessaloniki, Griekenland, kregen jullie onlangs de prijs voor Beste Film toebedeeld, de Gouden Alexander. Ina Geerts kreeg er de prijs voor Beste Actrice en Natali Broods een eervolle vermelding. Hoe voelt het om internationale erkenning te krijgen?

Troch: «Het was alleszins een enorme boost, een motivatie om verder te doen. Wat de prijzen een extra dimensie geeft, is het feit dat niemand in Thessaloniki ons kende. Ze waren dus niet bevooroordeeld en hadden er geen baat bij ons een prijs te geven.»

Geerts: «Zo'n prijs ontvangen streelt

worden, wordt telkens vakkundig in de doofpot gestopt door de verschillende karakters. Het is het onuitgesprokene dat verantwoordelijk gesteld wordt voor het lijden van de personages.

Bokser

Een zwaarmoedige film, hoor ik je denken? Vast staat dat je na het aanknippen van de lichten even naar adem zal moeten happen. Toch vormt ook humor een onmisbaar ingrediënt. Hoe tragisch de beschreven situaties ook mogen zijn, Troch geeft er steeds een vrolijke *touch* aan. Zo valt Christines moeder van tafel zonder dat haar echtgenoot er iets van merkt, werken de cryptische omschrijvingen van gepensioneerd bokser Johnny op de lachspieren en krijgen zelfs de roddels over de moord iets banaals. Het resultaat is een mozaïekvertonning geworden die bij tijd en wijlen aan Paul Haggis' *Crash* doet denken en waarin Vlaamse zwaargewichten Josse De Pauw en Jan Declair slechts tweederangsrollen toebedeeld krijgen. Precies deze soort casting zorgt ervoor dat je als kijker ook de nevenpersonages scherp in het oog blijft houden; nevenpersonages die tevens niet uit het verhaal weg te denken zijn. Niets dan lof, dus? Naar het einde toe laat Troch echter een steekje vallen. Doordat een groot deel van de personages pas op het allerlaatste moment hun plaats krijgen en bepaalde puzzelstukken van het verhaal nog ontbreken, blijft de kijker ontredder achter in zijn stoel. De letters rollen iets te snel over het witte doek. Dat heet dan *een ongeluk bij een geluk*.

Steekkaart

Regie: Fien Troch

Cast: Ina Geerts, Natali Broods, Peter Van den Begin, Jan Declair, Josse De Pauw

Duur: 98 min.

Release: 7 december

Kort: Tragikomische mozaïekvertonning waarin de verschillende personages door de dood van een kind met elkaar en zichzelf geconfronteerd worden.

studio
L E U V E N

natuurlijk het ego, maar uit ervaring weet ik dat je een prijs als Beste Actrice alleen maar kan krijgen als ook de andere spelers goed zijn. Het is dus zeker niet enkel mijn verdienste: er was in de film geen enkele valse noot. Het is ook heel fijn om te werken met iemand die weet wat ze wil. Ik had veel vertrouwen in Fien, wat mijn prestaties merkkelijk verbeterde.»

Broods: «Het was ook een erg goeie zet van Fien om voor de bijrolletjes echt grote acteurs te casten, zoals de drie 'J's', Jan Declair, Josse De Pauw en Johan Leysen. Dat tilt het niveau van een film serieus op.»

Veto: Tot slot: wat zijn jullie plannen voor de toekomst?

Troch: «Ik heb schrijfsubsidies gekregen en moet mij dus de komende maanden weer opsluiten en beginnen schrijven!»

Geerts: «Voor mij staan er veel zaken op til, maar alles is nog onzeker. Ik ben al 18 jaar freelance actrice en ben de onzekerheid dus wel gewoon. Er zal zich zeker nog wel iets aandienen.»

Broods: «Ik ga vooral verder met de theatergezelschappen Stan en De Koe. Er staat van alles op stapel.»

"Het is beter om goede nummers te maken dan om gitaren te kopen"

Om het Internationaal Kortfilmfestival Leuven toon bij te zetten, worden er deze week iedere avond muzikanten en dj's naar het STUKcafé gehaald. Leuvenaar Tom Van de Goor en zijn band Wilson zijn één van hen. Naast de groepen rond Nona Mez, Tom Helsen of Milow hopen ook deze heren een plaatsje te bemachtigen in de Leuvense rockscène.

Robin Broos

Tom Van de Goor: «Vroeger heb ik gespeeld bij *Les Cicatrices* waarmee we in de halve finale van Rock Rally gezeten hebben. Toen de groep begon dood te bloeden bleef ik alleen over, dus werd het tijd voor iets nieuws.»

Veto: *Wilson dus. Hoe settle je zo'n nieuwe band?*

Van de Goor: «We zijn in 2004 begonnen en hebben meteen een mini-cd opgenomen die vooral diende als veredelde demo. Met een dergelijk visitekaartje op zak zijn we binnengeraakt bij Radio 1 en Studio Brussel. Begin volgend jaar gaan we werk maken van een volwaardige full-cd, maar we willen eerst genoeg eigen nummers hebben zodat we kunnen selecteren. Ik ben een grote pieke- raar en schuif zulke keuzes het liefst op de lange baan. Vandaar dat de preproductie zo grondig mogelijk moet gebeuren, zelfs al loop je dan gevaar te lang te werken. Tegenwoordig kan je ook niet meer zomaar aankloppen bij platenfirma's. Heb je iets wat goed klinkt en wat af is, dan kan je praten.»

Veto: *Zijn die nummers groepswork?*

Van de Goor: «Meestal kom ik met de nummers aandraven en werken we daarop verder als groep. De groepsleden spelen ook in andere groepen en gaan uit werken. Tijd is dus iets kostbaar.»

Veto: *Wilson is dus een randproject. Wat doe je zelf voor de kost?*

Van de Goor: «Ik werk één avond in de week in de Kroeg op de Oude Markt en werk halftijds voor de VRT waar ik audio digitaliseer voor de radio.»

Veto: *Vandaar misschien dat Wilson op de playlist van de radio is terecht gekomen?*

Van de Goor: «Goede vraag (*lacht*), maar neen, ik werk daar nog maar een half jaar.»

Poppy

Veto: *Wat is het moeilijkste aan het schrijfproces?*

Van de Goor: «Tekst is een *motherfucker*. Het maakt je song helemaal af, maar het is moeilijk om te schrijven. Het gebeurt wel eens dat je voor jezelf denkt dat je bepaalde zaken niet kan schrijven, omdat ze uit het leven zijn gegrepen. Dan emigreer je beter naar Canada om te kunnen zingen wat je wil (*lacht*), maar je kan net zo goed een verhaal ophangen aan zinnen die gewoon goed klinken.»

«Ik ben opgegroeid in de popcultuur, het is dus een logische keuze geweest om in die lijn verder te gaan. De popmuziek is een forum op zich en is gebonden aan regels zoals die van toegankelijkheid. Voor ons mag het poppy klinken, zolang er ook wat *gentle noise* inzit. De melodie is belangrijk, maar het energieke moet ook aanwezig zijn. We zijn niet *cheesy*, maar wel *mellow*. We zijn als een mix van de Beatles met alternatieve jaren '80 muziek die we soms een beetje laten ontsporen.»

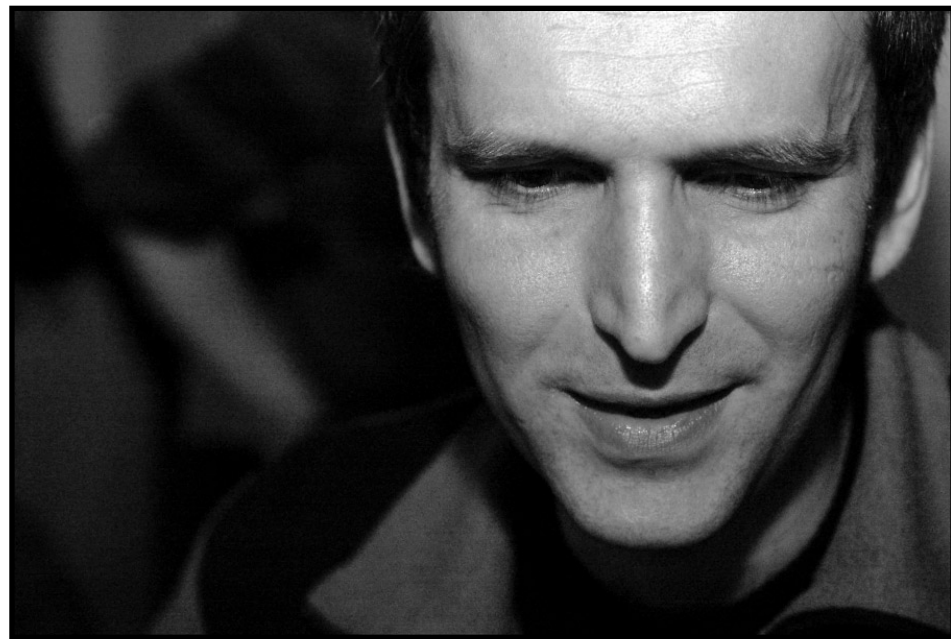
Veto: *Leuven is een kweekvijver voor opkomend talent aan het worden.*

Van de Goor: «Je merkt wie het hier begint te maken. Het begon met Tom Helsen. Die man heeft attitude en dat werkt. Ook Jonathan Vandenbrouck (*Milow, red.*) begint de Helsen-tour op te gaan. Hij heeft talent en hij werkt er hard voor. Ik denk dat ik zelf af en

toe te laks ben. Voor mij is de sfeer belangrijker dan techniek, dus ik doe niet aan stemtraining. Ik vind mezelf wel uitbundiger dan Geert Maris (*Nona Mez, red.*), maar ik heb altijd mijn kwartiertje nodig om erin te komen.»

Anderzijds blijf ik hier graag wat rondhangen, omdat het soms té gezellig is. Die nestwarmte is te comfortabel.»

Veto: *Wat verwachten jullie van het concert in STUK?*

(Foto Pieter Baert)

«Tegenwoordig zie ik mezelf steeds minder als gitarist. Ik doe wat ik doe en als ik mezelf kan begeleiden, is het al goed. Ik hou wel van gitaren en vroeger had ik er veel, maar nu lijkt het me beter om goede nummers te maken dan gitaren te kopen.»

Akkoord

Veto: *Is er plaats voor Wilson in de Leuvense rockscène?*

Van de Goor: «Met Leuven zal ik altijd een soort haat- liefderelatie hebben. Enerzijds is er zoveel te doen in andere steden, dat je het wel eens ergens anders wil proberen.

Van de Goor: «Het is zeker een thuismatch. Laten we hopen dat iedereen goed vooraan komt staan (*lacht*). Het is een gelegenheid om de mening te horen van vrienden en familie. Muzikanten kunnen wel zeggen 'er zit een tof akkoord in die song', maar als de rest *suckt*, ben je nergens.»

Wilson treedt op 6 december om 21u30 gratis op in het STUKcafé. Meer info www.wilson-music.com

DE COLFF, HET GROOTSTE CAFÉ VAN DE OUDE MARKT

Geen johnny's meer, maar ook geen militairen

Toen wij op de middelbare schoolbanken zaten, was de Oude Markt een paradijs om vrijdagavond uit te gaan. Maar café De Colff meden we, want dat was een bar voor johnny's en marina's. Intussen zijn johnny's en marina's bijna uitgestorven, maar café De Colff leeft nog steeds. Hoog tijd om onze drempelvrees te overwinnen en er alsnog een pint te gaan proeven.

Gijs Van Gassen

Vrijdagavond om negen uur is het nog erg rustig in De Colff. Een paar stamgasten hangen wat verloren aan de toeg, de barman leunt geroutineerd op zijn tapkranen. Niets verraadt dat hier binnen enkele uren een stomend feest zal losbreken. Of toch: de glitterballen hangen nog stil en de stroboscoop zwijgt nog, maar *blacklights* gloeien al paarsblauw en gekleurde spots laten vrolijke lichtvlekjes over de dansvloer dwarrelen.

Tijdens ons gesprek met barman Pieter Ojo verdwijnen de laatste gasten. Is dat nu de voorbode van het feest? We worden gerustgesteld: "Dat is de wissel van wacht. Die mensen zitten hier al van een uur of zes. En vanaf tien uur komt het volk binnen dat wil dansen." Welk volk dat is, verschilt van avond tot avond. De Colff heeft drie soorten vast publiek, vertelt Ojo: "Onze drukste avonden zijn donderdag, vrijdag en zaterdag. Donderdagavond komen er vooral studenten.

Vrijdag is het de beurt aan de scholieren en op zaterdag zien we zowel studenten, scholieren als werkvolk. Ze krijgen elk hun soort muziek, maar zaterdag draaien we voor de werkmensen. Studenten en scholieren hebben hun muziek dan al gehad op die andere dagen."

Buitenwippers

Af en toe zijn er wel wat wrijvingen tussen die groepen, maar De Colff wil zich niet toespitsen op één soort publiek. "Iemand van een jaar of dertig laat zich niet intimideren door een snotneus van zestien, hé. Maar we willen het publiek toch gevarieerd houden, dat maakt De Colff net zo leuk."

Een groot danscafé en wrijvingen, daar horen onvermijdelijk buitenwippers bij. Op donderdagavond is eentje voldoende, vrijdag- en zaterdagavond zijn dat er twee. Voor wie er nooit mee te maken heeft, hebben buitenwippers een slechte naam. Onterecht, zegt Ojo. "Buitenwippers worden altijd geassocieerd met geweld. Maar ze voorkomen juist geweld. Als ze in een gevecht betrokken zijn, is dat omdat het nodig is. Onze portiers houden aan de deur de mensen tegen van wie ze problemen verwachten. Ze moeten dus ook goed met mensen kunnen praten." Wie veroorzaakt er zoal problemen in De Colff? "Mensen die teveel gedronken hebben, dat kan iedereen al eens gebeuren. Zo'n mensen mogen de volgende avond ook gewoon weer binnen: iedereen krijgt hier vijf kansen. Maar van sommige groepen

vreemdelingen weet je dat je er problemen mee krijgt en van militairen ook. Om vier uur 's nachts laten we een groepje van acht militairen niet binnen. Als die gaan vechten, hou je ze niet tegen met twee portiers."

Bijklank

We durven voorzichtig informeren of de heraanleg van de Oude Markt en de veiligheidscamera's de veiligheid hebben verhoogd. "Helemaal niet. Het is zelfs een tijdje erger geweest, toen er sprake was van dat sluitingsuur. Dat het hier rustig verloopt, is omdat onze portiers goed werk leveren." En dat wordt geapprecieerd door de klanten. Net zoals sommige klanten voor hun favoriete dj of barman naar het café afzakken, komen sommige voor hun favoriete portier.

Als alles rustig blijft, kan het publiek van De Colff rustig losbarsten in een nacht lang dansen. Daarvoor draaien er regelmatig dj's van Radio Donna, Top Radio of La Rocca. Als De Colff het hele café openstelt voor haar klanten, kan er vierhonderd man binnen, die dan bediend worden aan vier togen tegelijk. Is dat niet eerder een kleine discotheek dan een café? "Nee, een discotheek, dat heeft toch een beetje een negatieve bijklank. Wij zijn gewoon een café. Een groot danscafé."

Steekkaart

Locatie: Oude Markt 20
Pint: 1,80 euro, professioneel nonchalant getapt.
Koffie: 2 euro, lekker sterk en met een soesje én een wafeltje
Toiletten: Proper, met stijlvolle blauwe rubberen matjes in de pissijns

(Foto De Colff)

KOMT DE PERSBLIJHEID IN HET GEDRANG?

K.G.B. AAN DE K.U.L.

Leugen, eigen berichtgeving uit eerste hand
Naar aanleiding van berichten die vorige week in *K.U.Leugen* verschenen, heeft de K.U.Leuven besloten een intern controleorgaan op te richten. Deze tuchtcommissie zal de hele dienst onderwijs controleren om op te sporen wie er stelselmatig naar *K.U.Leugen* lekt. De commissie zal K.G.B. heten: Katholieken voor Geheimhouding en Beveiliging.

De bal kwam aan het rollen toen via deze krant bekend raakte welk een uitstekende rol Johan Hoornaert op het rectoraat speelt. De arme man heeft sindsdien geen rust

meer. Hij wordt voortdurend lastiggevallen door fans en *headhunters*. Daarom besliste de top van de universiteit om de K.G.B. op te richten: Katholieken voor Geheimhouding en Beveiliging. Deze interne tuchtcommissie zal proberen de lekken over Hoornaert te vinden om hen te berechten. Ten tweede moet ze ook dergelijke gevallen in de toekomst proberen te vermijden.

Wie de lekken zijn, is natuurlijk nog niet bekend. Maar wie de emmer is die eronder staat om alles op te vangen, is wel bekend: Paul-Henri Giraud. Vorig jaar had hij nog zijn eigen column in *Veto*, het fel gesmaakte 'Rector O.'. Tegenwoordig is hij hoofdredacteur van zijn eigen blad: *K.U.Leugen*. We vroegen deze expert in informatiegaring wat er nu precies aan de hand is.

K.U.Leugen: *Mijnheer Giraud, om te beginnen: is er eigenlijk wel een lek?*
Paul-Henri Giraud: «Dat hangt er vanaf hoe we 'een lek' definiëren. Er is niet 'een lek'. Heel de dienst onderwijs is één groot lek, net zoals de rest van de universiteit dus. André (*Oosterlinck, red.*) liet de naam 'K.U.L.' officieel naar 'K.U.Leuven' veranderen omdat

er werd gefluisterd dat K.U.L. stond voor 'Katholieke Universiteit vol Lekken'. Ik hoor overigens niet graag het woord 'lek'. Ik spreek liever over 'informant' of 'bron', dat is minder negatief.»

K.U.Leugen: *Denkt u dat de K.G.B. er zal in slagen de bronnen te ontmaskeren en hen eventueel zal ontslaan?*
Paul-Henri Giraud: «Als de K.G.B. van plan is iedereen die lekt te ontslaan, zal de K.U.Leuven een fameuze leegstandsbelasting mogen betalen: alle kantoren zouden leegstaan. Volgens mijn bronnen is Koen Debackere daar niet voor te vinden.»

«Bovendien is iedereen daar vast- benoemd. Ze kunnen niemand iets maken en daar wordt natuurlijk duchtig van geprofiteerd. Terecht!»

K.U.Leugen: *Kan u zeggen waar de bronnen zich bevinden?*
Paul-Henri Giraud: «Dat kan ik perfect. Ik zou niet kunnen zeggen waar ze zich niet bevinden. Maar niet alles wat men kan doen, moet men doen. Ik ga dus geen namen noemen. Anders is er voor de mannen van de K.G.B. ook niets meer aan.»

K.U.Leugen: *Wat denkt u persoonlijk van de K.G.B.?*
Paul-Henri Giraud: «Schandalig. Ronduit schandalig. Hoe kunnen wij zo ons werk nog doen? Hoe raken onze lezers nog geïnformeerd? Het is een regelrechte aanslag op de persblijheid!»

K.U.Leugen: *De persvrijheid, bedoelt u?*
Paul-Henri Giraud: «Nee, de persblijheid! Dat er in de media ook al eens lol getrap mag worden. Als we al niet meer met De Struikrover mogen lachen, met wie dan nog wel?»

"De voorzitter van de Onderwijsraad heeft aan half de redactie van het studentenblad les gegeven. Dan weet je toch waar het lek zit?"

"De Coördinator Onderwijsbeleid is voor die functie voorgedragen door studenten. Dan weet je toch waar het lek zit?"

"Er zit een bepaalde student in de Raad van Bestuur, de Academische Raad en als hij wil ook in het GeBu. Dan weet je toch waar het lek zit?"

Reacties...

Marc Vervenne

Marc Vervenne is rector van de K.U.Leuven, de instelling waarbinnen de K.G.B. zal opereren.

"Ik heb altijd gepleit voor een warme universiteit, met veel persoonlijke contact tussen alle mensen. Het is erg jammer dat dat tot dit soort excessen moet leiden. Als mensen in de gang fluisteren "onder den Dré was het niet waar geweest," dan doet dat pijn."

Joseph Indekeu

Joseph Indekeu is Coördinator Onderwijsbeleid en als dusdanig het hoofd van de afdeling die onderzocht zal worden.

"Tuchtcommissie? Ik weet van niets, hoor. Het klinkt wel spannend! Ik maak mij weinig zorgen, want wie van niets op de hoogte is, kan ook niets lekken. Volgens mij zit ik safe!"

Bram Delen

Bram Delen is de hoofdredacteur van *Veto*, de rechtstreekse concurrent van *K.U.Leugen*.

"Het is goed dat dat eens wordt aangepakt. De roddels die Giraud verspreidt, dat is schandalig. Hij zou een voorbeeld moeten nemen aan *Veto*, dat zich enkel met serieuze journalistiek bezighoudt."

Anonieme bron 1

"Ik snap het niet. Er moet ergens een verrader zijn op onze dienst. Iemand die niet lekt!"

Anonieme bron 2

"Ik snap het ook niet. Wie heeft er gelekt dat wij lekken?"

Anoniem bron 3

"Ach ja, die K.G.B. Ik maak me er weinig zorgen over. Ze pakken niemand. Enfin, mij toch niet, want ik maak er zelf deel van uit. Maar ik zal u zeker op de hoogte houden van onze vorderingen!"

Leugen, eigen berichtgeving
Wakkere lezers van ons blad hebben ongetwijfeld al opgemerkt dat sinds vorige week de Leuvense binnenstad opgesmukt is met stemmige kerst-

lichtjes. Ook de boompjes op de Oude Markt zijn stemmig getooid met honderden kleine lampjes. Maar niet alle boompjes: er zijn er acht die onversierd bleven. Zij zijn gestraft door Louis Tobback, de burgemeester van Leuven.

De acht boompjes rechts achteraan op het plein staan als enigen onverlicht te wezen. Draagt een socialist de Verlichting dan niet hoog in het vaandel? Louis Tobback: "Ik gun elke boom zijn lampjes. Maar die acht vanachter, die doen al een heel jaar moeilijk. Ik heb hen verschillende keren gewaarschuwd, maar ze wilden niet luisteren. Nu krijgen ze wat ze verdienen. Laat hen maar eens Kerstmis vieren zónder lampjes!"

De acht boompjes zelf beweren dat Tobback ne

HIJ IS DUIDELIJK EEN HEIDENSE SOCIALIST, WANT...

Louis Tobback gunt niet iedereen Kerstmis!

pik op hen heeft: "Hij moet ons altijd hebben. Wij doen nooit iets mis, maar hij pikt ons er altijd uit. 't Is gewoon keigemeen, hij gunt ons Kerstmis niet, de vuile sos!"

De vraag rijst of de straf niet een beetje hard is. Wat hebben de boompjes eigenlijk verkeerd gedaan? Tobback is formeel: "Het zijn altijd dezelfde boompjes waar we last mee krijgen. Ik geef toe dat de straf streng is, maar af en toe moet je hard kunnen ingrijpen. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden. Ik weet zeker dat ze zich volgend jaar beter zullen gedragen."

Bij de verlichte boompjes is niet veel commentaar te horen. Na lang aandringen wil één boom, weliswaar anoniem, getuigen: "Ik vind dat Tobback gelijk heeft. Die acht, dat is soms echt niet te doen. Ze verpesten de sfeer voor

iedereen. Daarom is het goed dat ze nu eens niet mee in de kerstsfeer zitten! Ik hoop dat ze nu hun lesje zullen leren."

Rechtzetting

In de vorige editie van *K.U.Leugen* stond dat Johan Hoornaert zich specialiseerde in het nieten van brochures zodat ze perfect recht geplooid konden worden. Dit is niet correct. Johan Hoornaert hield zich bezig met het toch recht proberen plooiën van brochures die scheve nietjes hadden. De redactie excuseert zich voor deze fout. Het zal niet meer gebeuren.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal

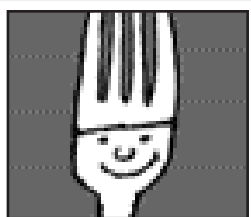
1 Gitarist dEUS - Algemeen plan van aanleg 2 Snelschaak - Radarecho 3 Van adel - Fellatio 4 Kruik - Directie - Overduldig 5 Alcoholische ingrediënt van levertraan en zuivel 6 Onafwendbaar onheil 7 Universitair ziekenhuis - Partij van Balkenende - Gemenebest van Onafhankelijke staten 8 Beste Europese film in Berlijn - Komt maandagnacht 9 Wrok - Vuurpijl 10 Duivenverblijf - Chef-kok

Verticaal

1 Zin - Sterke uitademing 2 Toestel voor afstandsmeting - Strooi zaad op de akker 3 Lintje knippen - Calorie 4 Nachtvogel - Sterke zuiging van lucht 5 Van de - Elektronenbuis 6 Noot die laatst een kussend meisje vermoordde - Muzieknoet 7 Randfiguur - Neurie of zoem 8 Bergweide - Nachtverblijf 9 Komt maandagnacht - Drukinkt 10 Tijdelijke ademstilstand - Boerderij

Dries De Smet

	7			5			2			
	1	8	7		3					4
6				4			8	7		
	8	6							3	
7		3					1			2
	9						7	4		
	2	9		3						6
4				6		9	3	8		
	6			8					9	

Menu van de week in Alma 1-2-3 6 - 9 december 2005

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

 = vegetarisch

dinsdag

Minestrone soep	0,50
Romige witloofsoep	1,65
Lekkers van de sint	4,05
Lekkers van de sint - vegetarisch 	2,75
Kaaskroketten met Tirolse saus en wortelen met kampernoelies 	2,35
Nasi goreng met mosterdsaus en ei A1+A3	3,10
Visfilet met spinazie A1	4,05
Hongaarse goulash met gebakken aardappelen	4,05
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Rumsteak A2+A3	4,05

woensdag

Groensoep 	0,50
Krachtige tomatensoep	1,65
Kalkoensteak met prei in room	2,35
Vegetarische loempia met zoetzure chilisaus 	3,10
Lasagne met gerookte zalm	4,05
Krokant gevogeltelapje met broccoli en wortelpuree	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Rumsteak	4,05

donderdag

Tomatensoep met uiringen	0,50
Erwtensop met spekjes	1,65
Hamburger met ketchupsaus en spiegelei A2+A3	2,35
Quornsteak met broccoli A1+A2 	3,10
Orloffgebraad met archiducsaus, rauwkost en Dauphineaardappelen A1+A2	4,40
Paella	4,05
Spaghetti Bolognaise A1+A3	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Kippenlapje A2+A3	3,45
Rumsteak A2+A3	4,05

vrijdag

Bonensoep 	0,50
Tomatensoep met vermicelli	1,65
Macaroni met ham en kaas A1+A3	2,35
Bloemkoolkaasburger met groenten 'Veracruz' 	3,45
Garnaalkroketten met Provençaalse saus en groenterijst	4,05
Spaghetti Bolognaise A2	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak	4,05

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg**,

(advertentie) **Justus Lipsius en pauscollege**

(advertentie)

Tweedehandscomputers

met 1 jaar garantie!

Laptops P2 tot P4 tussen
200 en 600 euro.

Desktops van P2 tot P4
tussen 55 en 350 euro.

Schermen van 5-100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige
aanbod van schermen, pc's, laptops,
onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude
Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo.
Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
Ijzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: di - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 10
5 december 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Bram 'hannibal' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'tartaar' Van Gassen

Redactie:
Robin 'ketchup' Broos, Tom 'pickles' Van Breussegem & Roman 'zigeuner' Verraest

Medewerkers deze week:
Pieter 'bickysaus' Baert, Joris 'cocktail' Beckers, Ben 'mosterd' Deboeck, Liesbeth 'honger' Deleu, Nele 'andalous' De Meyer, Elke 'mayonaise' Desanghere, Dries 'zoete mayo' De Smet, Bruno 'bearnaise' Devel, Ilse 'zoetzuur' De Witte, Katleen 'pindasaus' Gabriëls, Kristien 'barbequesaus' Geurts, Maarten 'curryketchup' Goethals, Jelle 'looksas' Goossens, Simon 'samoerai' Horsten, Thomas 'currysas' Leys, Nathalie 'stoverij' Lucas, Marieke 'zonder saus alstublieft' Poissonnier, Joos 'hollandaise' Roets, Nele 'pikant' Van Doninck, Jozefien 'satésaus' Van Beek, Kris 'mamoet' Vanelderden, Bavo 'champignons à la grecque' Van Eycken, Kobe 'special' Van Ifterbeeck & Hanne 'Jackysaus' Vermeiren.

Cartoons:
Negu & Sh3L4C

DTP:
Joris Beckers, Robin Broos, Bram Delen, Maarten Goethals, Tom Van Breussegem & Gijs Van Gassen

Eindredactie:
Maarten Goethals & Tom Van Breussegem

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162
Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, schuinsmarcheerders, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. **Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be**

Alfa

• 12/12 Depri Namiddag met comfort food, in Fak Letteren.

Bios

• 08/12 Pinterklaasfuij, in Albatros.

Ekonomika

• 07/12 om 20.00 u: Humortilium, in de Grote Aula MTC.

Historia

• 07/12 Historiafuij, in Albatros. • 12/12 Sinterklaascantus, in Toewip.

Katechetika

• 06/12 Dress2Impress, in ODIL.

Merkator

• 05/12 om 20.45 u: Bijna-Sinterklaascantus, in Ambiorix.

Pedagogische Kring

• 07/12 De Afrekening, in de Capsule.

Politika

• 08/12 Sinterklaascantus, in Pavlov.

VTK

• 06/12 Drink-eens-een-pint-met-de-Sint-TD, in Musicafé.

OPLOSSING & EXCUSES

Lost in cyberspace

Door een technische panne hebben vorige week een aantal e-mails de redactie niet kunnen bereiken. Als u geen antwoord kreeg op een belangrijke mail, is hij wellicht door onze vingers geglipt. In dat geval stuurt u uw mail best opnieuw. De redactie biedt haar excuses aan voor dit ongemak en troost zich met de gedachte dat zij op deze manier wellicht ook veel spamberichten heeft gemist.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	G	R	A	S	T	A	P	I	J	T
2	H		F	O	O	N		K	O	G
3	I	N	S	N	E	D	E		T	E
4	S	O	L		T	R	E	D		L
5	L	O	A	D		E	L	A	N	D
6	A	P	A	R	T		T	A	A	K
7	I		N	O	R	S		R	A	R
8	N	L		L	E	G	E	N	D	A
9	E	E	R		E	M	O	E		A
10		V	E	R	S	L	E	T	E	N

Pater Damiaan wou eigenlijk helemaal niet op Molokai blijven...

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redactiesecretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16u binnen zijn, via e-mail: veto@veto.be. De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem. Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven. De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

http://agenda.kuleuven.be

Muziek

Dinsdag 06/12: STUKcafé, Naamsestraat 96 Wilson, 21u30
Woensdag 07/12: Predikherenkerk, O-L-Vrouwestraat
UUR KULiUUR: Koppelconcert Zefiro Torna en Triatu, 22u, www.kuleuven.be/cultuur
Woensdag 07/12: STUKcafé, Naamsestraat 96 Petersonic + visuals by Monodot, 22u
Donderdag 08/12: STUKcafé, Naamsestraat 96 Dijf Sanders, 22u
Vrijdag 09/12: Zaal het Depot, Martelarenplein 12 The Bollock Brothers + Implant, 20u, www.hetdepot.be
Zaterdag 10/12: Rumba&Co, Kiekenstraat Colora Café: Odel Amenca (Slovakije, Hongarije), 21u
Zaterdag 10/12: Zaal het Depot, Martelarenplein 12 Rockvonk 2005: finale, 17u, www.rockvonk.be
Zaterdag 10/12: El Peligroso, St Hubertusstraat (St Jacobsplein) Contrabando, 22u

Theater

07/12 t.e.m. 10/12: STUK Verbeeckzaal, Naamsestraat 96 Theaterworkshop 'De speech van Helioga balus', www.arts.kuleuven.be/thiasos/workshop.htm

Lezing

Woensdag 07/12: Mgr. Sencie Instituut, Lokaal 00.08, Erasmusplein 2 IMSAL: 'Het geloof in Islam', 19u30

Film

03/12 t.e.m. 10/12: Cinema ZED, Naamsestraat 96 Internationaal Kortfilmfestival Leuven, www.kortfilmfestival.be

Expo

10/09/2005 t.e.m. 29/01/2006: Museumsite, L. Vanderkelenstraat 30 Leven in steen, di, wo, do, za 10-18u / vr 10-21u30 / zo 14-18
17/11/05 t.e.m. 30/11/06: Centrale Bibliotheek K.U.Leuven, Ladeuzeplein 21 Flashbulbs-installatie, ma-do 9u-20u, vr 9u-17u, za 9u-12u30, boconnell.org/leuven.html
19/11 t.e.m. 22/01: Schatkamer van St.-Pieter, Grote Markt Bernd Lohaus, di-vr 10u-17u, za 10u-16u30, zo 14u-17u, www.leuven.be/museumsite
22/11 t.e.m. 21/12: Stedelijke Academie voor Beeldende Kunst, Dirk Boutslaan 60 Geselecteerde werken 2de Grafiekprijis Frans Masereel, ma-vr 9u-21u30, za 9u-18u

www.veto.be

Freddy zuigt stijve dingen*

Jammer dus voor Negu, die al twee keer dezelfde slappe homo-grap maakt...

En nu kap ik er mee...

2005 © SH3L4C

[*] Negu zuigt tout-court

Tijdelijke depressies en vlagen van hoogmoed

Wanneer we woensdagavond binnenwandelen bij Braakland/Zhe Biding is muzikant Rudy Trouvé reeds bezig met een interview. We vangen iets op over drugs om de creatieve geest te stimuleren en om beter te kunnen spelen, maar het lijkt alsof Trouvé in verleden tijd spreekt. Nadat het ene interview afgerond is, neemt de sympathieke gitarist van o.a. dEUS, Dead Man Ray en Kiss My Jazz ons mee naar een andere kamer voor een volgend interview.

Jozefien Van Beek

Veto: Je hebt als opleiding animatiefilm gevolgd aan de KASK in Gent. Hoe ben je eigenlijk muziek beginnen spelen?

Rudy Trouvé: «Toen ik vijftien was, had ik sterk de behoefte om muziek te maken. Toen ik animatiefilm studeerde, had ik al besloten om achteraf te schilderen en muziek te maken. Animatiefilm vind ik heel fijn, maar het is financieel een heel moeilijke bezigheid. Het komt er meestal op neer dat mensen die afstuderen vijf jaar geld aan het verzamelen zijn om een auteursfilm te kunnen maken en dat geduld kan ik echt niet opbrengen.»

Veto: Je zegt van jezelf dat je geen goede muzikant bent, maar toch heb je veel ideeën voor nummers en groepen. Vind je dan dat je beter bent in het schrijven van nummers dan in het uitvoeren ervan?

Trouvé: «Ik heb goede ideeën en kan ze goed vormgeven. Het uitvoeren valt ook wel mee, want wat ik kan, probeer ik zo goed mogelijk te kunnen. Ik ga geen dingen spelen die ik echt niet kan. Ik ben technisch heel beperkt. Toen ik gitaar begon te spelen, waren er mensen die een gitaar vastnamen en binnen de week alle akkoorden konden spelen. Bijgevolg zijn er ook veel van die mensen die het na een jaar beu waren en hun gitaar aan de wilgen hingen.»

Verknippen

Veto: Je CD "2002-2003" is op tape opgenomen er zitten bijna geen samples in. In een interview met Radio 1 zei je dat de hedendaagse mengvormen met electronica "je strot uitkwamen". Is dat een reactie tegen de muziek die bij Dead Man Ray in de computer ontstond?

Trouvé: «Nee, niet echt. Toen we begonnen met Dead Man Ray was het gebruik van computer nog behoorlijk fris. Computer gebruiken om muziek te verknippen was relatief nieuw. De computer an sich gebruiken is eigenlijk niet zo nieuw, want dat gebeurt al sinds de jaren '80. Wat mij vooral tegensteekt, is dat iedereen het tegenwoordig doet. In sommige gevallen geeft het mooie resultaten, maar in andere gevallen is het totaal overbodig. Het stoort mij ook vooral in recensies. Wanneer ik lees "met een mooie hedendaagse electronica-invloed" dan denk ik ochot ochot.»

Veto: Bij je schilderijen word je geïnspireerd door de cinemaposters uit je kindertijd en jeugd. Je muziek zit ook vol sfeer. Met Dead Man Ray heb je een soundtrack gemaakt voor "At The Drop Of A Head". Zou je dat vaker willen doen of maak je liever muziek voor je eigen fictieve film?

Trouvé: «Ik vind het alle twee leuk. Ik heb nog twee soundtracks gemaakt en zolang je daar vrijheid in hebt en men je vraagt omdat men wel iets ziet in je stijl, is het geen probleem. Ik kan me voorstellen dat het niet leuk meer is als je echt functionele soundtracks moet maken voor grote producties. Als het te zeer illustratieve muziek wordt,

zegt het me niets meer, maar als het echt meer sfeerbepalend is, vind ik het wel leuk.»

Slechte pulpboekjes

Veto: Je zegt zelf dat je teksten heel filmisch zijn. Fictie en het verhaal lijken heel belangrijk te zijn. In het nummer "Air Raid" van Franco Saint De Bakker is een heel stuk parlando te horen. Schuilt er eerder een verteller in jou dan wel een zanger?

Trouvé: «Over "Air Raid" moet ik in alle eerlijkheid toegeven dat ik gewoon uit een boek voorlees. Ik heb een grote collectie slechte pulpboekjes uit de jaren '60. Het zijn seks en geweld boekjes, maar meestal wel geschreven door mensen met literaire ambities. Daardoor lijkt het alsof elke zin een oneliner is uit een of andere film noir. In "Air Raid" was het mij trouwens meer om de klank te doen dan om het verhaal.»

"Elke zin lijkt een oneliner"

dat we aan "un" en "une" en al dat soort dingen onze laars lappen.»

Depressie

Veto: In het nummer "Still Losers" van Kiss My Jazz zing je "we are losers, but at least we've got style". Is die uitspraak niet te misprijzend over jezelf?

Trouvé: «Nee. Enerzijds heeft het de romantiek van de verliezers in zich, zoals "Beautiful Losers" van Leonard Cohen een zekere schoonheid van verliezers heeft. Anderzijds heb ik wel een beetje de neiging om soms een laag zelfbeeld te hebben, maar dat is niet fulltime het geval. Specifiek in dit nummer ging het over het feit dat we misschien losers zijn, maar dat we wel stijl hebben. Sommige dingen hangen ook heel nauw samen met perceptie. Toen een vriend van mij dertig werd, zei hij: (klagend) "Ik ben dertig, ik werk

de nacht op café bevinden, wil misschien al wel iets zeggen. (lacht) De meeste mensen die met kunst bezig zijn, hebben wel wat problemen met zichzelf. Als je je geweldig voelt, is de behoefte om dingen te maken kleiner.»

Veto: In de Kiss My Jazz CD boekjes staan verschillende verwijzingen naar "the King of Wilrijk". Vanwaar die naam en naar wie verwijst die eigenlijk?

Trouvé: «Die verwijst naar Mark Meyers, een goede vriend. Hij was gitarist bij dEUS voor ik erbij kwam. Achteraf is hij komen zingen bij Kiss My Jazz, maar hij slaagde erin om op geregelde tijdstippen van de aardbodem te verdwijnen. Hij was dan ondergedoken in Wilrijk en ontraceerbaar. Wanneer we vertrokken voor een tour of een optreden was hij soms niet te vinden. (lacht) Vandaar dat we hem de Koning van Wilrijk hebben genoemd.»

Fanatiek

Veto: Je bent bij dEUS terechtgekomen via Stef Kamil Carlens. Je was rotsvast overtuigd van de kwaliteit van de groep en ook de andere leden waren er zeker van dat dEUS groot zou worden. Hoe konden jullie daar zo zeker van zijn? Zeker wanneer je in een later interview zegt dat je aan faalangst lijdt.

Trouvé: «Ik lijd tot op zekere hoogte aan faalangst, maar niet in die mate dat het mij verlamt om dingen te doen. Het houdt mij ook niet tegen om toch heilig overtuigd te zijn van mijn gelijk bij bepaalde dingen. Toen ik gitaar begon te spelen heeft zowat iedereen uit mijn omgeving gevraagd om daar alstublieft mee te stoppen, maar als ik fanatiek genoeg bezeten ben van iets dan zet ik toch door. Het enige wat ik in het geval van dEUS niet wist, waren de consequenties van een groter wordende groep. Enige mate van roem heeft ook zijn nadelen. Ik ben nogal een controlefreak. In het begin hadden we veel controle, maar naarmate de groep groter werd, was het onmogelijk om die te behouden. Elke groep die wat groter wordt, wordt een soort fabriek waar je in werkt. Als je veel moet spelen dan neem je twee roadies mee,

je hebt een klankman, een lichtman, iemand voor de merchandising, een tourmanager. Voor je het weet zit je in een bus met zes mensen die niks met de groep te maken hebben (lacht). Ik tourde ook echt niet graag. Ik vind het leuk voor veertien dagen, maar ik ben geen stabiele mens en ik heb privacy nodig of ik word gek. Veertien dagen is zowat de tijdslimiet en vanaf dan begin ik iedereen te haten.»

Veto: Kunnen we nog veel verschillende groepen verwachten in de toekomst?

Trouvé: «In de onmiddellijke toekomst misschien niet, maar op langere termijn zeker wel. Ik heb het nodig om veel verschillende dingen te doen. Als ik bijvoorbeeld in een groep zit die heel chaotische, luide muziek maakt, dan vind ik dat fantastisch, maar na een tijd heb ik behoefte aan heel gestructureerde, juist gespeelde muziek. Ik zit in zoveel groepen omdat ik hen anders van vorm probeer te veranderen. Tegen de tijd dat dat dan gelukt is, heb ik alweer zin in iets anders (lacht).»

(foto Kobe van Itterbeek)

Tekstueel schrijf ik eigenlijk meestal zeer autobiografisch. Ik heb al dingen meegeemaakt in mijn omgeving die heel ingrijpend of erg waren. Liefdesliedjes en liedjes over de gewone dingen van het leven maken is gemakkelijk, maar nummers maken over zware, ingrijpende dingen vind ik persoonlijk veel moeilijker omdat die dingen op zich, als naakt feit, al genoeg drama in zich hebben.

Als je dan gewoon een lied kan maken over iets alledaags en het glipt daar ergens binnen dan heeft het veel meer effect.»

Veto: Je bent geobsedeerd door groepsnamen en vaak geef je ook grappige commentaren bij je nummers. Hoe belangrijk is taal voor jou?

Trouvé: «Ik vind taal zeer belangrijk. Dat neemt niet weg dat ik taal in sommige gevallen vakkundig durf vermoorden. Tegenwoordig let ik er wel op dat mijn teksten grammaticaal correct zijn. Soms vind ik echter dat de muziek een zekere naïviteit heeft op zich en vind ik het perfect kunnen

niet, ik doe alleen een beetje mijn goesting en dat is het," en daar was hij dan van in de put. Maar ik dacht: "Dat is fantastisch je bent dertig, je werkt niet en je doet alleen een beetje je goesting" (lacht). Het vraagt wel een zekere energie om de positieve kant van bepaalde dingen te zien. Ik denk trouwens

dat dat depressie is: die energie niet meer hebben. Als je depressief bent, valt het visuele ook dikwijls weg. Als ik mij slecht voel, kan ik over de

straat wandelen en niks zien. Als het weer beter begint te gaan, merk ik dat ik de huzen registreer en hoe de lucht er uitziet. Mijn blik verruimt zich weer.»

Veto: Je hebt ooit gezegd dat de platen waarbij je betrokken bent meestal een nostalgische tint hebben en je thematiek is vaak de glamour van depressie. Daan Stuyven zingt op "Bridge Burner" over pijn en schuld. Is dat iets wat je opzoekt in de mensen met wie je samenwerkt?

Trouvé: «Dat doe ik in ieder geval niet bewust. Veel muzikanten leer je echter op café kennen en het feit dat die zich tot een gat in

"Ik durf taal vakkundig te vermoorden"